

ȘI-N MINTEA MEA DANSAM DESCULȚĂ

ET J'AI DANSÉ PIEDS NUS DANS MA TÊTE

Copyright © Solar, un département de Place des Éditeurs, 2017
© 2019 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro/blog

Traducător: **Mădălina-Andreea Ungureanu**

Redactor: **Raluca Giuroiu**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Editor: **Maria Nicula**

Coperta: **Marian Iordache**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZEILINE, OLIVIA

Și-n mintea mea dansam desculță / Olivia Zeitline; trad.: Mădălina-Andreea Ungureanu. - București : ACT și Politon, 2019

ISBN 978-606-913-516-7

I. Ungureanu, Mădălina-Andreea (trad.)

821.133.1

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vrei să o transmiți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

OLIVIA ZEITLINE

Și-n mintea
mea dansam
desculță

Traducere din limba franceză de
Mădălina-Andreea Ungureanu

 ACT și Politon

2019

Charlotte ajunge în fiecare dimineață la aceeași oră. O curățenie sclipitoare o întâmpină chiar din hol. Tocurile sale răsună pe podeaua proaspăt spălată. Mirosul produselor de curățat încă plutește în aer. Ca în fiecare dimineață, curățenia s-a făcut în zori, înainte să ajungă angajații. Totul trebuie să fie curat, totul trebuie să strălucească. Trebuie să inspire încredere. Ecranele computerelor au fost șterse de praf, iar partea de sus, curățată cu detergent. Pereții biroului sunt atât de albi încât, atunci când intră, are senzația că orbește. Ca în fiecare dimineață, se așază pe scaunul din plexiglas. În jurul ei, nimic nu iese în evidență, nicio hârtie, niciun obiect personal; angajații au primit ordinul să nu lase nimic pe birourile lăcuite. Zgomotul neîntrerupt al mașinilor îi reamintește că în apropiere se află șoseaua de centură. Ca manager de proiect junior, Charlotte trebuie să se mulțumească cu un birou orientat spre nord. Camera nu e mare, are tavanul jos, nu e prea luminoasă. Directorul de marketing intră fără să bată la ușă, fără să salute.

– E gata dosarul? Clientul este deja jos. A ajuns mai devreme.

– Bună, Julien. Da, sigur, totul e gata.

– Să mi-l pui pe birou și să vii în sala de ședințe la și jumătate.

Paginile dosarului s-au amestecat. Totul se încurcă în capul lui Charlotte. Nu mai poate. De patruzeci și opt de ore lucrează încontinuu la tabeluri în Excel. De altfel, îi e greață. Fuge la baie. Stomacul ei nu mai reușește să digere. Dar n-o să se prăbușească. Va reuși, e puternică, a trecut mereu peste toate. Asta își repetă, stând în fața oglinzii de deasupra chiuvetei. Charlotte a vrut întotdeauna să fie stăpână pe propria viață. În ciuda angoasei și a transpirației reci, nu lasă să se vadă nimic. A vrut să facă mereu totul cât mai bine posibil, ca să câștige cât mai mult, ca să se simtă mai în siguranță. Această mecanică socială bine pusă la punct, clădită pe surâsuri false, pahare de cafea rece, cumpărături la supermarket și poșete din piele luate la reduceri, exercită o presiune permanentă asupra ei. Cu toate acestea, de câteva luni, memoria îi joacă feste. Nu mai reușește să se concentreze, iar uneori nu înțelege ce îi spun colegii. Atunci, se preface. Dă din cap fără să vorbească. Începe să-i fie frică de ea însăși, să-i fie frică de această umbră pe care o alungă, dar care o atrage, în același timp. E prea periculos să meargă la un consult medical. Nu vrea să audă că nu e bine. Nu are încotro, trebuie să strângă din dinți. Îi va fi mai bine într-o zi, va avea timp să se odihnească. Ușa biroului se deschide din nou.

– Charlotte, ce naiba faci? Dosarul! Măcar ai scos cifrele?

În această dimineață, pentru prima dată, Charlotte n-a mai reușit să se abțină.

– M-am săturat să intri în biroul meu fără să bați la ușă. S-ar zice că o faci intenționat. Da, am scos cifrele, totul e gata. Uite!

Cu un gest brusc, Charlotte îi dă dosarul superiorului său ierarhic.

Peste câteva minute, merge în sala de ședințe. Se simte tensiunea. Ranchiuna a fost înăbușită, dar liniștea e apăsătoare. Clientul se foiește pe scaun, bătând ușor cu piciorul în podea. Stiloul asistentei lui scârțâie, în timp ce scrie în carnet. În capul lui Charlotte, toate sunetele sunt amplificate. E rândul ei să ia cuvântul. Încearcă să vorbească tare, nu înțelege ce spune, confundă totul. Tace dintr-odată. Un gol de memorie. De asta se temea cel mai tare. Simte cum cade în gol. E lividă. Îi vine să vomite. Pierde contactul cu realitatea. Îi vine să valseze. Plutește, se lasă dusă de vânt. Brațele îi devin niște frunze care zboară în vânt, tot corpul ei e un curent de aer. O adiere de vânt o poartă, ușor, foarte ușor. Dă ritmic din cap, își ondulează șoldurile după cifra infinitului. Mușchiul cardiac își accelerează ritmul după cel al pulsațiilor pământului, ca și cum tot sângele din artere s-ar vărsa în interiorul ei. Charlotte e în pădure. Urlă precum o lupoaică înfometată. Țopăie desculță în noroi și stropește toate plantele din jur. Din planta de la picioarele ei pornesc rădăcini care o leagă de centrul pământului. De la ea pornesc raze de lumină care urcă spre cer. E conectată cu infinitul, ea însăși e o mlădiere în afara timpului, o undă în țara viselor. Dansează, în transă, în fața unei mulțimi care o aclamă. Nu mai aude nimic, este cu totul cufundată în arta sa. Toate privirile sunt ațintite asupra ei. E în mijlocul scenei, în primplanul

propriei sale vieți. Aclamațiile publicului devin și mai puternice. Câțiva spectatori vor să o atingă. Îi evită cu o mișcare suplă, țâșnește cu viteza luminii. Într-o fracțiune de secundă, se avântă în față. Ciocnirea e violentă. Se lovește cu pieptul și brațele de pereți și asta o readuce la realitate. E leoarcă de sudoare. A dansat în sala de ședințe, în fața tuturor. Ca să arate că stăpânește perfect situația, directorul de marketing îi spune cu răceală:

– Charlotte, ai avut un episod de burnout. Ambulanța e pe drum.*

* Sindromul *burnout* sau sindromul epuizării profesionale reprezintă o stare de epuizare fizică și psihică, frecventă în rândul celor a căror profesie este solicitantă (implicând asumarea unei mari responsabilități și interacțiuni numeroase cu oamenii). Termenul a fost introdus de către psihologul Herbert Freudenberger, care a publicat, în 1980, lucrarea *Burn Out: The High Cost of High Achievement. What it is and how to survive it* (Burnout: prețul ridicat al marilor realizări. Ce este și cum să îi faci față), în care descrie această tulburare. (n.red.)

*O frază spusă pe un ton melodic,
ca o bucată muzicală.*

În curând se face ora 18. Nu a primit încă niciun mesaj de la Tom. Charlotte își închide telefonul. Trebuie să arate că e puternică. Își pune telefonul în geantă și intră în centrul de dans de pe strada Paradis. Se îndreaptă spre sala Pina-Bausch, acolo unde își ține cursul de dans contemporan. Jeanne, o veche prietenă de la facultatea de marketing, o așteaptă în fața ușii duble.

– Ești singură? întreabă Charlotte.

– Așa se pare, doar dacă nu cumva s-au hotărât să-ți schimbe sala în seara asta.

– Nu, Michaël mi-ar fi spus. Asta-i sala. Théa n-a ajuns încă?

Jeanne încearcă să pară degajată.

– Tocmai am vorbit cu ea la telefon. Nu poate veni la cursul tău. I s-a reprogramat castingul. A spus că ne vedem după, la restaurant.

Charlotte îi răspunde cu un surâs crispat.

– Înseamnă că tu vei fi singura mea elevă în seara asta.

– Nu te îngrijora, draguță, suntem în noiembrie, e normal. Lumea n-are chef să facă mișcare după serviciu. Dar cursul tău e grozav. Îmi place la nebunie. Nu mă simt bine dacă lipsesc o săptămână.

– La ultimul curs n-am avut decât trei elevi. Azi nu ești decât tu. Mi-e cam greu în momentul acesta, dar nu-mi pierd încrederea.

– Ești o profesoară super, Charlotte, știi asta.

Numeroșii elevi de la cursul precedent ies, transpirați, din sală. Lui Charlotte i se strânge inima când vede grupul care se îndepărtează pe culoar, spre vestiare. *De ce la cursul de jazz vine mai multă lume decât la cursul meu?* Intră în sală, urmată de Jeanne. Întinde salteluța pe podea, pentru momentul de relaxare de la final. În aer plutește un miros de transpirație. Charlotte a adus bețișoare parfumate, pe care le aprinde în toate colțurile sălii. De acum trei ani, de la episodul de *burnout*, Charlotte și-a schimbat viața. Și-a șters marketingul din memorie. S-a întors la ceea ce a făcut-o întotdeauna să vibreze: dansul. După ce și-a dat demisia, a reluat antrenamentele zilnice și cursurile de dans. A descoperit dansul improvizat, pe care îl exersa în parcuri, vara. S-a dedicat dansului trup și suflet. Datorită unei psihoterapeute la care mergea, s-a decis în favoarea dansului contemporan, în ciuda criticilor pe care i le aducea mama ei: „Și din ce-o să trăiești?” N-o să se dea bătută. N-a făcut degeaba tot

drumul ăsta. Gata cu bromazepamul*. N-o să se întoarcă niciodată înapoi. Vrea să trăiască din pasiunea ei, să-și câștige existența din cursuri.

Când să pornească *playlist*-ul de pe tableta conectată la boxe, o femeie tânără dă buzna în sală.

– Aici se ține cursul de jazz?

– Da, dar tocmai s-a terminat. Acum e cursul de dans contemporan, îi explică Jeanne. Ar trebui să încercați, e super, o să vedeți.

Femeia se lasă convinsă.

Charlotte încearcă să-și alunge gândurile negre. Trebuie să se adune, să dea tot ce are mai bun, chiar dacă are acum numai două eleve. Își începe cursul cu o serie de exerciții de încălzire și de mișcări de yoga, după care trece la programul cu scheme libere, pe muzică hip-hop. Își învață elevele cum să devină conștiente de corpul lor, punându-le să execute o serie de jocuri și de mișcări mimice, apoi le cere să improvizeze, să-și exprime starea emoțională. Cursul se termină cu un moment de relaxare pe muzică tibetană. Jeanne a adormit. Cealaltă tânără este încântată, plină de energie și promite să vină și săptămâna următoare. Înainte să iasă din clădire, Charlotte se duce la Michaël, cel care se ocupă de administrarea centrului. Îi întinde cele două cupoane de la curs.

– Nu au venit prea mulți elevi în seara asta, „Bucle de aur”, observă Michaël de la ghișeul lui.

* În text, *Lexomyl*, una dintre denumirile comerciale utilizate în Franța pentru bromazepam, medicament utilizat pentru reducerea tensiunii psihice și pentru ameliorarea stărilor de agitație. (n.tr.)

– Așa e, dar cursul ei e grozav, îi răspunde Jeanne.

Michaël le oferă câte o băutură detoxifiantă: apă cu lămâie și cu bucăți de castravete.

Charlotte caută în geantă carnetul de cecuri, ca să plătească sala.

– Lasă, nu trebuie să-mi dai nimic de data asta.

– Ești sigur?

– Suntem toți în aceeași barcă, frumoaso, surâde Michaël și-i face cu ochiul.

– Mulțumesc mult, Michaël. Ești un înger.

După ce ies afară, Jeanne îl sună pe soțul ei, ca să-i spună să le dea fetelor să mănânce. În acest timp, Charlotte își deschide telefonul. Niciun mesaj de la Tom, în continuare. Nimic. Și totuși, jurase că o să se implice mai mult.

Îți promit c-o să-ți trimit o mulțime de mesaje de dragoste.

Charlotte simte un gol în stomac.

– Bun, Bernard are grijă de fete. A comentat un pic, dar o să-i treacă. Mergem?

Charlotte nu se mișcă. E pierdută în gânduri.

– Ce ai? Vii? Théa o fi ajuns deja.

Se întâlnesc cu Théa în față la Chez Jeannette. E îmbrăcată cu un palton lung, pe sub care poartă o rochie neagră, și le așteaptă cu țigara în mână. Când era mică, Théa a făcut dansuri împreună cu Charlotte. Acum e actriță.

Braseria e arhiplină. Fetele își fac drum prin mulțimea îngrămădită la bar. Unul dintre chelneri o recunoaște pe Charlotte. O sărută pe obraz.

– Ce mai faci? Sunteți trei?

Chelnerul ia o tăviță de metal și le conduce la una dintre mesele din fund. Cele din formica* roșu, care îi plac lui Charlotte cel mai mult. Câteva minute mai târziu, le aduce trei *mojitos*. Au multă mentă, și asta mai atenuază gustul de rom. Charlotte nu-și termină băutura. Se gândește încontinuu la Tom. Nu reușește să participe la discuție.

– Și știi ce? Mi-am putut recupera toate zilele de concediu.**

– Super, Jeanne, fetele tale vor fi fericite.

– Și castingul tău cum a mers? Povestește.

Sosește mâncarea. Charlotte abia dacă se atinge de farfuria ei. Nu poate să mănânce nici măcar salata vegetariană.

Tom nu mă sună. Nu-și ține niciodată promisiunile.

Théa se întoarce către Charlotte.

– S-a întâmplat ceva? N-ai mâncat nimic.

Jeanne se grăbește să răspundă în locul ei.

– N-a venit nimeni la cursul de dans.

* Material compozit obținut prin laminare. (n.tr.)

** În text, *jours RTT*, abreviere pentru *Réduction du temps de travail*: zile libere acordate de angajator angajaților care au atins deja limita maximă de 35 de ore lucrate pe săptămână. (n.tr.)

– A, deci de asta nu zici nimic de când ai venit. Îți faci griji?

– Un pic... Nu știu cum o să-mi plătesc chiria luna viitoare. Nu mai am ajutor de șomaj... Dar încerc să rămân senină, o să fie bine până la urmă.

– Ai dreptate, Cha. Șamanul meu *maya* spunea mereu: „Totul se petrece în mintea noastră”. Dacă ai încredere, se va ivi o soluție.

Jeanne găsește soluția imediat.

– Dacă ai într-adevăr probleme cu apartamentul, Charlotte, camera noastră de serviciu e liberă: fata care e la noi ca *au pair** pleacă săptămâna viitoare.

– E foarte drăguț din partea ta, Jeanne. Mulțumesc, o să mă gândesc.

– Bun, comandăm desert? Plătesc eu, le propune Théa.

Charlotte refuză, sub pretextul că trebuie să se culce devreme. Nu mai poate. Se simte prea rău din cauza tăcerii lui Tom. Le lasă pe prietenele ei și pleacă. O doare stomacul.

Imediat ce iese din braserie, se grăbește să-și verifice încă o dată telefonul. Niciun apel. Niciun mesaj.

Își bate joc de mine.

* *Au pair* (egal cu): persoană, de până în 30 de ani, care participă la un program de schimb intercultural. Aceasta poate locui pentru o perioadă de până la doi ani în casa familiei-gazdă, fiind tratată ca un membru egal al acelei familii. În schimb, participantul trebuie să îndeplinească niște sarcini casnice ușoare, să-și asume rolul de frate/soră mai mare al/a copiilor familiei gazdă. (n.red.)

Merge până în stația lui 31, iar prin minte îi trec doar gânduri pline furie. În momentul în care se deschid ușile autobuzului, o frază îi răsună în minte. O frază spusă pe un ton melodic, ca o bucată muzicală: *Pregătește-te, idila dintre tine și Tom se termină mâine.*

*Nu poți găsi acordul perfect fără câteva
note false.*

Autobuzul este aproape gol. Charlotte nu se așază. Rămâne în picioare, în stare de șoc. Fraza pe care a auzit-o se repetă în mintea ei, iar și iar. Nu înțelege ce i se întâmplă. Lumea ei se prăbușește. Se lasă pe un scaun. Lividă, își ia telefonul. Cu mâinile tremurând, îi trimite un mesaj Stellei.

Stella, trebuie neapărat să se întâlnească cu Stella.

În sfârșit, autobuzul ajunge la Barbès-Rochecouart, stația unde trebuie să coboare. Charlotte își ia geanta, îl împinge pe omul din fața ei și pleacă, fără să-și ceară scuze. În stradă, simte că se sufocă, inima îi bate tot mai repede. Începe să transpire, deși afară e frig. Grăbește pasul, ca să ajungă odată la destinație, să se încheie odată acest atac de panică. Înainte, dacă era în această situație, era mai ușor, ar fi luat anxiolitice, fără să-și pună prea multe întrebări. N-o să facă asta acum, și-a promis să termine cu medicamentele. Psihoterapeuta la care a mers după episodul de *burnout* ar fi întrebat-o, fără

îndoială: „Și de ce anume îți amintește această frază?” Oricât s-ar strădui, Charlotte nu găsește niciun răspuns. Respiră cu greutate, încearcă să-și recapete suflul. Nimic nu ajută. O ia pe bulevardul Rochechouart, apoi pe strada Clignancourt. Trotuarele sunt pustii, la fel și Café du Commerce. Ajunsă pe strada Pierre-Picard, Charlotte se mai liniștește puțin. Când pășește pe această alee, unde locuiește Stella, are mereu impresia că intră într-un spațiu magic. Parcă durează o veșnicie să urce cu ascensorul din lemn, cu uși cu grilaj. Sună la ușa. În sfârșit.

– Intră, draga mea, e deschis.

Deschide ușa și pulsul îi revine la normal. Semnele grafice de pe stampele japoneze atârinate în hol o calmează. Își pune jacheta în cuierul din fier forjat. Îmbrăcăță într-un kimono din mătase albă, Stella o așteaptă, stând pe canapeaua mare din salon, cu o revistă de artă în mână. Stella e muziciană, de origine slavă. Charlotte a cunoscut-o prin intermediul lui Tom, care îi luase un interviu pentru una dintre emisiunile lui la radio. Tom simțise că lui Charlotte îi va plăcea această femeie înțeleaptă, de 62 de ani. Violoncelistă cu renume, Stella a străbătut lumea întreagă, susținând numeroase concerte în străinătate. Părul cărunț și strălucitor și ochii de un negru profund îi dau un aer de madonă. Când s-au întâlnit prima dată, Charlotte a avut strania senzație că o cunoaște dintotdeauna.

– Hai, scumpo, spune-mi ce s-a întâmplat.

Incapabilă să articuleze vreun cuvânt, Charlotte se aruncă plângând în brațele Stellei. Cu capul la pieptul ei,

suspină minute în șir. Stella o lasă să plângă; îi cântărește și îi absoarbe suferința.

– Așa, hai, plângi. Lacrimile ne limpezesc sufletul.

Încet, încet, Charlotte se liniștește. Emoția pe care a reținut-o atâta timp se defulează acum prin expirații ample. Stella se ridică, îi întinde o cutie cu batiste de hârtie, apoi se duce la bucătărie.

– Îți fac un ceai.

Se întoarce cu două cești de ceramică, așezate pe o tavă cu motive orientale.

Din cauza lui Tom, nu-i așa? Ce ți-a făcut iar aventurierul ăsta?

– Ghicești mereu totul, Stella.

– Știi că am antene.

– De asta am venit la tine. Mi s-a întâmplat adineauri o chestie tare bizară, legată de Tom. Am nevoie să mă lămurești.

Stella îi întinde o ceașcă.

– Te ascult.

– În timp ce urcam în autobuz, mi-a venit în minte o frază.

– Și ce zicea fraza asta?

– Zicea: „Pregătește-te, idila dintre tine și Tom se termină mâine”.

Stella rămâne tăcută și ia o gură de ceai. Pe față îi apare un zâmbet distras.

Charlotte continuă:

– N-a fost doar un gând ca oricare altul, a fost ca un fel de muzică.

Stella o întreabă:

– Vrei să spui, ca o voce?

– Da, o voce interioară.

– Magnific! Ai intrat în contact cu intuiția ta.

– Intuiție?

– Da, ți-am vorbit adesea despre această muzică a ființei noastre profunde, care ne călăuzește.

– Dar n-auzi ce mi-a spus? Că trebuie să-l părăsesc pe Tom!

– Nu, ți-a spus să fii pregătită ca idila dintre tine și el să se termine.

– Dar e același lucru, Stella! Cred că vocea asta era mai degrabă frica mea. Nu reușesc s-o controlez. Mă împiedică mereu să îmi pun în practică gândurile pozitive.

– De ce vrei să-ți controlezi frica? De ce să n-o accepți, pur și simplu?

– Fiindcă o să distrugă totul, o să-l sperii pe Tom și o să mă părăsească!

– Scumpa mea, nu e întotdeauna ușor să-ți urmezi intuiția. Uneori, trebuie să ai curajul să-ți înfrunți propriile temeri pentru a le îmblânzi. Tot intuiția te ajută să depășești provocările pe care ți le scoate în cale viața, să ieși din rutina ta. Poate că fraza pe care ai auzit-o îți va deschide perspective noi.

– Ai de gând să-mi spui că trebuie să mă despart de Tom?

– Eu nu-ți spun absolut nimic. Tu însăși trebuie să simți ce e potrivit pentru tine, iar intuiția te va ajuta *exact* la asta.

– Chiar crezi că fraza asta a venit de la intuiția mea?

Pe neașteptate, Charlotte se ia cu mâinile de cap, deznădăjduită.

– Sunt pierdută, Stella, trebuie să mă ajuți.

– Este necesar să formulezi întrebarea.

Charlotte își ridică privirea.

– Ce întrebare?

– Întrebarea pe care o vei adresa intuiției tale ca să-ți dezvăluie mai mult. Trebuie s-o formulezi cât mai clar posibil.

– Cum adică?

– Înainte de toate, trebuie să te echilibrezi și să re-
duci calmul în interiorul tău.

– Ca într-o meditație?

– Da, de exemplu, dar poți face asta și în timp ce speli vasele sau privești cerul. Pe mine muzica lui Bach mă calmează imediat.

– Eu cred că asta face pentru mine dansul.

– Sunt sigură de asta, scumpo, și cred că intuiția te va conduce din ce în ce mai mult spre mișcare și spre dialogul cu corpul tău. O să-ți vorbesc despre experiența mea. După cum știi, am colaborat la început cu mari orchestre

simfonice, pentru o perioadă îndelungată, dar nu mă simteam mereu în largul meu. Într-o zi, un agent mi-a propus să cânt muzică de cameră. Asta presupunea, cu siguranță, o carieră mai puțin ilustră, dar o voce subtilă mă îndemna să accept. Îmi amintesc că am dat cu banul. Am acceptat propunerea, chiar dacă toată lumea mă sfătuia să n-o fac. Astăzi, nu sunt fericită decât atunci când cânt în concerte cu public restrâns. Chiar dacă n-a fost ușor la început, am continuat să-mi urmez intuiția. Timpul mi-a demonstrat că, dacă am încredere în ea, atunci sunt în acord perfect cu mine însămi.

– Eu nu pot spune același lucru. Uneori mă întreb dacă nu cumva am fost prea optimistă să sper că îmi voi câștiga existența din cursurile de dans contemporan. Credeam că o să mă descurc, și nu e deloc așa. Și totuși, dansul e pasiunea mea.

– Știi, nu poți găsi acordul perfect fără câteva note false. Ai să vezi: dacă-ți urmezi intuiția, exteriorul îți va vorbi și el.

– Exteriorul? Cum adică?

– Îți explic altă dată, acum e târziu. Dacă ești liberă, hai să ne vedem miercuri, înainte să mă duc la repetiții.

– Ne întâlnim la ceainărie, ca de obicei?

– Asta voiam să-ți propun și eu.

Stella o conduce pe Charlotte până în holul de la intrare. Înainte să-i deschidă ușa, ia o cutie din argint și o deschide.

– Uite, pentru tine. Un cadou.

Charlotte se uită la ce i-a pus în mână muziciană: o monedă pe care e gravat un vultur cu două capete. Nedumerită, o privește întrebător pe Stella.

– Este moneda care mi-a spus să aleg muzica de cameră.

– Ca să dau cu banul?

– Da, dar să nu arunci moneda decât o singură dată pentru fiecare întrebare. Asta e regula. Ceea ce răspunde prima dată e mereu corect. Hai, noapte bună, scumpa mea, să ajungi cu bine acasă.

Charlotte își îmbrățișează prietena muziciană. Cu inima mai ușoară, alege să coboare pe scara din lemn de stejar, și nu cu vechiul ascensor cu grilaj.

Ajunsă în fața apartamentului său, găsește un plic strecurat pe sub ușă; îl deschide repede, îngrijorată. O înștiințare cu privire la neplata chiriei. Epuizată, intră în baie și se dezbracă încet. Se spală pe dinți, în timp ce citește bilețelele cu mesaje pozitive lipite pe oglindă: trăiesc în abundență; sunt prosperă și strălucitoare; cursurile mele de dans au un mare succes și atrag mulți oameni.

Cu un gest brusc, rupe toate hârtiuțele; le aruncă în toaletă și trage apa. Cearșafurile miros bine, sunt proaspăt spălate. Charlotte nu poate să adoarmă. Oare să accepte propunerea lui Jeanne? Nu poate să-i ceară din nou mamei sale să-i plătească chiria. Va putea să trăiască în 13 metri pătrați? În cele din urmă, o cuprinde somnul. Brusc, deschide ochii din nou, la semnalul

sonor al mesageriei: „Ne vedem mâine? La ora 15, la mine? Tom.”

Ecranul telefonului îi luminează fața. În întuneric, moneda rusească de pe noptieră are o lucire stranie.

*Dacă îți urmezi intuiția, exteriorul
îți va vorbi.*

Charlotte și-a petrecut mai bine de o oră ca să se aranjeze pentru întâlnirea cu Tom. Și-a făcut un machiaj discret, care să-i pună în valoare ochii mari și căprui și buzele pline. Și-a lăsat desfăcut părul blond și ondulat. A ezitat între mai multe ținute, neștiind pe care să o aleagă, și, în cele din urmă, a revenit la prima opțiune: jeanșii ei preferați, un pulover din lână de angora, verde crud, care îi pune bustul în evidență, și ghetele noi, din piele de căprioară. Tom nu-i va putea rezista.

A ajuns în fața clădirii în care locuiește el cu o jumătate de oră mai devreme. Mult prea devreme ca să urce. Chiar dacă abia așteaptă să-l vadă, trebuie să se lase așteptată. Se duce la cafeneaua din colțul străzii, cafeneaua unde merge adesea cu Tom. Se așază pe bancheta *lor* din moleschin roșu și comandă o cafea și un pahar cu apă. Ceva ca să treacă timpul.

– Deci sunteți numai dumneavoastră azi? Prietenul v-a lăsat singură? O fată așa de drăguță ca dumneavoastră...

Chelnerul îi face cu ochiul.

– Nu, am întâlnire cu el.

– Se lasă așteptat, deci? În ziua de azi bărbații sunt cei care se lasă așteptați? Lumea s-a întors pe dos.

Charlotte își bea cafeaua, gânditoare.

Într-adevăr, ea așteaptă de mai bine de un an ca Tom să se implice mai serios în relația lor. Ea e întotdeauna cea care așteaptă. Când l-a văzut pe Tom prima dată, era îmbrăcată neglijent și nu avea deloc machiaj. Se ducea la o conferință despre schimbările de mediu și nu s-ar fi gândit nici în ruptul capului că se va îndrăgosti de unul dintre ziariștii invitați acolo. Când l-a văzut pe scenă, punându-le întrebări celor care luau cuvântul, a simțit cum inima începe să-i bată cu putere. Purta teniși albi, o pereche de pantaloni chino bej, o cămașă din denim și o pălărie fedora. Avea un aer de aventurier. Foarte zămbitor, părea că se simte în largul lui înconjurat de atâta lume. Și totuși, în sufletul lui suferea. Soția îl părăsise pentru un alt jurnalist, unul mai cunoscut. După ce s-a încheiat conferința, Charlotte s-a strecurat discret lângă el, în fața bufetului. Privirile li s-au întâlnit și au început imediat să vorbească. Și-au dat seama foarte repede că au mulți prieteni în comun și că împărtășesc aceleași concepții despre viață. Iar când el i-a șoptit la ureche: „Am un Bordeaux fără sulfiți, de pe o mică plantație bio. Vrei să vii la mine?”, Charlotte a uitat instantaneu că hotărâse să se culce devreme.

Prin geamul cafenelei, Charlotte observă oamenii care trec pe stradă. Fug, luați prin surprindere de ploaia

torențială. Titlul unei piese de teatru, de pe panoul publicitar* din intersecție, îi atrage atenția: „*Mai bine să fii singur decât să ai o căsnicie nefericită. Ultimele zile!*”

Charlotte se gândește la Stella și la ce îi spusese cu o seară înainte: „Vei vedea: dacă-ți urmezi intuiția, exteriorul îți va vorbi”.

Ezită un moment, apoi caută în portmoneu moneda rusească pe care i-a dat-o muziciană.

Dacă e cap, partea cu vulturul cu două capete, Tom hotărăște în sfârșit să divorțeze. Dacă e pajură, partea cu numărul... o să iasă rău... și mai bine-l părălesc.

Trage adânc aer în piept și încearcă să o arunce. Moneda ricoșează în podul palmei și cade. Încearcă să o prindă, dar se rostogolește pe podea până la picioarele chelnerului, care o ridică și o pune pe masă, cu un aer sever.

– Ați primit o monedă falsă, se pare...

Charlotte nu răspunde nimic. I s-a tăiat respirația. Chelnerul a pus moneda pe masă cu numărul în sus.

Plătește și pleacă imediat, ca un hoț care vrea să se salveze.

Îl privește pe Tom. Udă plantele. Sunt peste tot în balconul cu balustradă de zinc, cu vedere spre acoperișuri. Aude ploaia bătând în fereastra de deasupra capului ei. Apartamentul mobilat, în care Tom locuiește cu chirie

* În text, *colonne Morris*: panouri publicitare cilindrice; piese de mobilier urban destinate publicității. (n.tr.)

de când s-a despărțit de soția lui, pare întunecat, trist, lipsit de viață. Când i-a deschis ușa, abia dacă a schițat vreun gest să o salute. A înțeles imediat că moneda ru-sească spusese adevărul.

– Cum a fost la cursul de dans?

– De ce nu m-ai sunat ieri?

– Ți-am trimis un mesaj...

– Da, un singur mesaj, o zi întreagă! Mare lucru pentru cineva care promite mesaje de dragoste!

Nu mai udă florile, pare să ezite.

– Am fost ocupat... Am stat cu Virginie toată ziua.

– Cum adică, cu Virginie?

– Nu, nu, nu te gândești... S-ar putea să aibă un subiect pentru mine, în producția la care lucrează.

– Și o să accepți?

El își deschide calculatorul. Biroul e plin de dosare. Își verifică email-ul.

– Te-am întrebat ceva, Tom.

– Știi, va trebui să mă văd mereu cu Virginie... pentru Samuel.

– Una e să te vezi cu ea pentru fiul tău, și cu totul altceva să lucrezi împreună cu ea zile întregi.

– Charlotte, tu crezi mereu probleme acolo unde nu sunt.

Ea se ridică brusc de pe canapea, palidă.

– Poftim? Eu sunt cea care creează probleme? De mai bine de un an tot aștept să divorțezi, să te implici cu adevărat în relația cu mine.

– Dar suntem împreună. N-are rost să grăbim lucrurile.

– Și preferi să mă lași în această stare de confuzie.

– Charlotte, mai dă-mi timp.

– Știi ce? O să ai destul timp, dar fără mine.

– Liniștește-te, Charlotte... Ce faci?

Fără să i se citească nimic pe față, Charlotte deschide dulapul. Ia de acolo cele câteva lucruri care îi aparțin, apoi merge în baie să-și caute peria de păr și deodorantul. Le pune pe toate într-o sacoșă de plastic.

– Charlotte, nu face asta... Nu-mi e ușor.

Îl fixează cu o privire severă. Tom s-a așezat pe canapea și s-a luat cu mâinile de cap. Nu se uită la ea. Lui Charlotte i-ar plăcea ca Tom să o oprească, să o implore să rămână. Dar el nici nu se clintește. Ea iese, trântind ușa. Așteaptă apoi câteva minute pe hol. Niciun zgomot, nicio reacție. Și nicio lacrimă, nu poate nici măcar să plângă.

Când ajunge acasă, Charlotte se prăbușește plângând pe podea. Are obrajii scăldați în lacrimi. Își lipește fața de covor. Firele de lână îi intră în gură. O ustură ochii din cauza prafului. Ar vrea să intre în pământ, să termine odată cu viața asta nedreaptă. Închide ochii și pierde noțiunea timpului.

Se trezește târziu în noapte, e în continuare întinsă pe podea. La lumina unei raze de lună ce cade pe covor, vede o musculiță care înaintează încet, dar cu hotărâre, printre ochiurile și nodurile țesăturii de lână. Atât de multe obstacole care trebuie depășite. Pe Charlotte o cuprinde brusc un sentiment de compasiune.

Hai, fii puternică, aproape c-ai reușit.

Insecta pare să-i răspundă: *Și tu aproape c-ai reușit. Continuă să crezi.*

O cuprinde deodată un val de energie. Se ridică, ia telefonul și șterge, una după alta, fotografiile cu Tom. Ezită să-i șteargă și numărul, decide în cele din urmă să-l păstreze. Ia un sac de gunoi și se debarasează de tot ce-i amintește de relația cu el, apoi face un duș îndelungat, își săpunește corpul, iar și iar. Nu mai vrea să îl simtă pe Tom pe pielea ei. Așezată pe pat, cu un prosop în jurul corpului și unul pe cap, își inspectează cu privirea apartamentul. Stă aici de șapte ani, a semnat contractul de închiriere imediat după ce s-a angajat la fostul loc de muncă.

Cu un gest hotărât, ia telefonul și formează numărul lui Jeanne.

– Te-am trezit cumva? Vreau să te întreb ceva: mai e în picioare oferta pe care mi-ai făcut-o, să vin să locuiesc în camera ta de serviciu?

*Să fii pregătită să asculți,
dar să accepți liniștea.*

Îngerul dansului de la Palatul Garnier pare să-i ureze bun-venit lui Charlotte când iese de la metrou. În ciuda frigului pătrunzător, cerul fără nori promite un sfârșit de zi foarte frumos. Cu inima ușoară, tânăra traversează Piața Operei, strecurându-se printre mașini. A ajuns la fix pentru întâlnirea cu Stella. Este nerăbdătoare să-și vadă prietena violoncelistă la ceainăria lor, din incinta clădirii în stil Napoleon al III-lea.

O chelneriță îi ia șalul, tricotat cu ochiuri mari, și paltonul. Stella e deja acolo; Charlotte o vede, e așezată între două coloane de marmură. A ales o masă într-un colț liniștit, decorat cu lumânări mari. Și-a lăsat pe cap căciula de blană rusească*.

– Simt că o să-mi dai vești bune, îi spune muziciana, îmbrățișând-o.

– Se poate spune și așa... Ești bine? E drăguță căciula ta.

* În text, *chapka*, căciulă de blană, cu urechi. (n.tr.)

– Un suvenir pe care l-am cumpărat din Sankt-Petersburg. Îmi ține de cald iarna.

– Da, e al naibii de frig azi.

– O să ne prindă bine ceaiul. Am comandat *lapsang souchong*. E ceai negru afumat, din China. Ce zici?

– E perfect.

– Deci, ce vești ai, draga mea?

– M-am mutat. Și am făcut ordine în viața mea.

– Grozav. Asta înseamnă că ai intrat într-o nouă etapă?

– Nu știu, dar mă simt ușurată. Nu mai trebuie să plătesc lunar o chirie. Prietena mea, Jeanne, mi-a pus la dispoziție camera ei de serviciu.

– Ah, un spațiu mic. Ideal ca să-ți mărești spațiul din interior.

– Nu m-am gândit la asta, dar trebuie să spun că faptul că am renunțat la tot ce aveam m-a eliberat de o povară. Totul s-a petrecut repede, ca prin magie. Noul locatar, pe care l-am găsit pe internet, a înlocuit toată mobila. Nu mi-au rămas decât două valize, câteva cărți și hainele.

– Uneori trebuie să știm să ne debarasăm de ce avem ca să găsim ceea ce este esențial. N-ar trebui să avem niciodată prea multe lucruri, pentru că atunci lucrurile vor ajunge să pună stăpânire pe noi, în cele din urmă.

Stella o fixează pe Charlotte cu privirea.

– Ți-au mai venit și alte fraze în minte?

– Nu, dar cea de atunci a spus adevărul. M-am despărțit de Tom.

– Deci nu era vorba de o frică a ta?

– Era în mod clar intuiția mea. Și m-am folosit de moneda ta rusească. Mi-a spus că o să iasă rău dacă rămân cu Tom. Și apoi, chiar înainte de asta, am văzut afișul ăsta pe un panou publicitar...

– Ce afiș?

– Afișul unei piese de teatru, al cărei titlu era *Mai bine să fii singur decât să ai o căsnicie nefericită*.

– Deci, dacă înțeleg bine, tu ești cea care a decis să-l părăsească pe Tom?

– Da, nu e clară treaba cu nevastă-sa...

– Care ziceai că era titlul de pe afiș?

– *Mai bine să fii singur decât să ai o căsnicie nefericită*.

– „Singur”... sau „singură”?

Charlotte se gândește.

– Ă... „singur”, cred.

– Se pare că acest mesaj exterior i-a fost destinat, mai degrabă, lui Tom...

– Crezi? Și totuși, când am văzut afișul, mi-am amintit imediat ce-mi spuseseși tu când eram la tine acasă, că exteriorul îmi va vorbi. Ce voiai să-mi explici, mai exact?

– De asta am vrut să ne întâlnim aici, draga mea. Ca să revenim la intuiție, să știi că o vei găsi în interiorul tău, ca fraza pe care ai auzit-o, dar și în exterior, ca afișul de care spui.

– Dar cum e posibil? Doar afișul acela nu a fost pus pe panoul publicitar special pentru mine!

– Sigur că nu, dar intuiția ta este cea care ți l-a arătat. Fiindcă proiectăm mereu în exterior ceea ce se petrece în interiorul nostru, așa, ca un proiector de cinema, înțelegi? Ceea ce vedem în exterior oglindește ceea ce simțim în interior. De exemplu, ce-ți place ție la salonul ăsta?

Charlotte privește în jur. Coloanele și ornamentele lor, sculpturile contemporane, mobilierul modern.

– Cel mai mult îmi place faptul că acest loc face parte din clădirea Operei. Îmi mai place amestecul ăsta de modern și clasic, liniștea de aici...

– Este și ceva care-ți displace?

– Nu, nimic... în afară de faptul că eu nu te pot invita aici fiindcă n-am destui bani.

– Ei, vezi, ceea ce simți despre locul acesta îți spune exact cine ești tu azi: o balerină de formație clasică, care s-a orientat către dansul contemporan, care este în căutarea liniștii, dar care nu are destule resurse financiare în acest moment.

– Vrei să spui că trebuie să caut semnele din exterior ca să știu ce-mi spune intuiția?

– Da, doar că ele apar atunci când nu le cauți. Comunicarea cu intuiția este adesea paradoxală: trebuie să știi să cauți fără să ai așteptări, să fii pregătită să asculți, dar să accepți liniștea, să te eliberezi de voință fără să abandonezi dorința de a crește. E un dozaj foarte fin, unic pentru fiecare în parte. Nu există nicio regulă; totuși,

trebuie să ne știm gamele ca să ne recunoaștem melodia. Intuiția este o vibrație, o lungime de undă; ca un al șaselea simț, care se folosește de celelalte cinci: poate lua forma unei voci, a unei imagini sau senzații, a unui gust sau miros. Intuiția vorbește și prin vise. Totul poate vorbi, atât în interior, cât și în exterior, iar la final, pur și simplu știi... dar nu știi cum de ai ajuns să știi.

– Dar dacă o să confund iar frica cu intuiția? Dacă mă înșel?

– Și asta face parte din călătorie, draga mea. Singurul lucru pe care-l poți face atunci când trebuie să iei o decizie este să te întrebi dacă acționezi din dragoste sau din frică. De exemplu, pune-ți întrebarea asta ca să afli care a fost motivul pentru care l-ai părăsit pe Tom: frica sau dragostea?

– Cred că a fost vorba, mai degrabă, de furie.

– Dar care a fost sentimentul din spatele furiei? Furia era acolo ca să te protejeze, din dragoste, sau ca să te îndepărteze, de frică?

Liniște.

Charlotte rămâne mută. Stella se uită la ceasul-colier, ca să vadă cât e ora.

– Trebuie să plec, am repetiție. Termină-ți liniștită ceaiul și gândește-te la ce ți-am spus.

Stella își aranjează pe umeri etola din cașmir și se ridică.

– Nu-ți face griji, îngeraș, îi spune lui Charlotte, îmbrățișând-o. La finalul călătoriei, o să vezi că totul e perfect.

Charlotte o urmărește pe Stella cu privirea. Chelnerița o ajută pe muziciană să-și îmbrace pelerina lungă și bej și apoi o conduce în holul cu draperii de catifea roșie. Telefonul lui Charlotte vibrează pe masă; pe ecran apare numele „Mama”.

– Unde ești, Charlotte?

– La ceainăria de la Operă. De ce?

– De ce? Am trecut pe la tine și mi s-a spus că nu mai locuiești acolo!

– Scuză-mă, nu te-am anunțat. Da, m-am mutat. Dar nu-ți face griji, mi-am găsit o cameră de serviciu, mi-a oferit-o Jeanne.

– Ți-ai găsit o cameră de serviciu?! Un loc de muncă, asta ar fi trebuit să-ți găsești! De ce nu mi-ai zis nimic? Ai fi putut să vii aici, casa e mare.

– Fontainebleau e prea departe. Nu e un loc potrivit pentru cursurile mele.

– Dar trebuie să-ți găsești un loc de muncă stabil în domeniul tău, Charlotte! Chiar și unul pe durată determinată. Ai putea să ții și cursuri de dans seara, dacă îți place într-adevăr să faci asta.

– Am terminat-o cu marketingul, mamă. Ți-am spus doar.

– Și de ce nu te-ai mutat cu Tom?

Un moment de tăcere. Ezitare.

– Trebuie să închid, am un antrenament în scurt timp. O să vin la masă, la Fontainebleau. Te sun, promit.

Charlotte închide telefonul, distrasă. Bea mașinal ceaiul care i-a mai rămas; e rece și amar. Gândurile îi sunt invadate din nou de Tom. Un val de tristețe îi străbate tot corpul. Afară s-a lăsat dintr-odată noaptea. Chelnerița dă într-o parte draperia din holul de la intrare, ca să iasă Charlotte. Frigul îi înroșește fața. Coboară la metrou. Într-o oră, va fi la antrenament, ca în fiecare zi. Să danseze. Să danseze ca să uite.

*E de ajuns să scrii tot ce îți trece
prin cap.*

Théa se apleacă peste balustrada balconului minuscul care dă spre parcul Buttes-Chaumont. Vederea panoramică asupra Parisului, pe care o are de aici, o impresionează.

– Se vede chiar și Sacré-Coeur! Nu e prea mare locul acesta, dar e de-a dreptul magic! Și Jeanne nu-ți cere deloc chirie?

Cu o cutie de carton în mână, Charlotte își aranjează cărțile pe etajera de deasupra canapelei extensibile, gri deschis.

– Deloc, dar m-am oferit să stau cu fetele din când în când pentru ca ea și Bernard să poată petrece câteva seri în doi.

– O să-ți fie bine aici, ai să vezi.

Théa își deschide geanta din piele de căprioară, cu franjuri, și scoate de acolo un etui din catifea, în care se află o busolă.

– Deci, unde e zona dragostei la tine?

– Zona dragostei?

– Cha, ți-am spus că o să te ajut să aplici principiile *feng shui*. O să-ți arăt ce am învățat la cursul de design interior psihoterapeutic, cum să-ți găsești cea mai bună energie la tine acasă.

Cu busola în mână, Théa se rotește ușor pe loc, apoi se îndreaptă spre cabina de duș.

– Interesant! Zona dragostei la tine se găsește în cabina de duș, constată ea, surâzând. Ceea ce nu e chiar surprinzător, având în vedere că tocmai te-ai despărțit de Tom. Pentru a întări zona dragostei, ai putea să pui aici două săpunuri în formă de inimă, două șampoane, doi bureți de baie, două prosoape, ca și cum ai fi cu cineva.

– Pentru moment, n-am niciun chef să fiu cu cineva.

– Uite, mi-am adus cărțile de tarot. Vrei să tragi o carte ca să afli cum stai cu dragostea?

– Dacă vrei tu...

Théa caută din nou în geantă. Își așază cărțile de tarot cu fața în jos pe măsută.

– Ia o carte.

Charlotte întoarce o carte care înfățișează un bărbat între două femei. Este Cartea Îndrăgostiților.

– Cartea e așezată invers. Asta arată un obstacol. După părerea mea, tu încă nu știi ce vrei. Eziți... Vei ezita chiar între doi bărbați. Ai două drumuri și nu știi pe care să-l alegi.

– Nu sunt făcută pentru poveștile de dragoste, nu decurg niciodată așa cum ar trebui. Întotdeauna e prea complicat.

– Uneori, nu ne putem deschide decât dacă suntem conștienți de propria vulnerabilitate și fragilitate. O inimă frântă este o inimă deschisă, după cum spunea șamanul meu *maya* din Mexic, știi, femeia care m-a inițiat.

Théa o ia pe Charlotte în brațe.

– Să știi că totul trece.

Ia din nou busola.

– Deci, acum, hai să vedem pentru sud-est: zona banilor și a bogăției. E canapeaua ta acolo... E simbolic... Trebuie să fii prudentă cu contul tău bancar. Ce ți-ar plăcea să schimbi la viața ta profesională?

– Mi-ar plăcea să aibă mai mult succes cursurile mele de dans, să am mai mulți elevi.

– Tocmai, principiile *feng shui* te vor ajuta. Ai putea, de exemplu, să agăți deasupra canapelei fotografii cu grupuri de dansatori?

– Vrei să spui că, dacă afișez „semne exterioare”, acestea vor acționa asupra stării mele interioare?

– Da, casa trebuie să-ți reflecte dorințele, dacă vrei ca ele să prindă formă în viața ta. Interiorul și exteriorul se află în strânsă legătură.

– Stella mi-a explicat ceva asemănător cu privire la intuiție.

– Tot ce se află în jurul nostru este simbol. Chiar și pietrele ne vorbesc, dacă știm să le ascultăm.

– Asta spune șamanul tău?

– Absolut.

Tot cu ajutorul busolei, Théa se îndreaptă spre fereastră dinspre nord.

– Ei, asta e minunat! Uite unde se găsește zona carierei: vedere spre Sacré-Coeur și tot Parisul la picioarele tale.

Privirea lui Charlotte se pierde spre orizont. Sacré-Coeur, în depărtare, i se pare așa de aproape, aproape că ar putea s-o atingă cu degetul. Théa bagă iar mâna în geantă și scoate de acolo un carnețel cu motive geometrice pe copertă.

– Uite, pentru tine.

– E foarte frumos. Îmi place mult, mulțumesc.

– Ca să poți să-i pui întrebări intuiției tale. Am citit o carte grozavă despre asta, care m-a făcut să mă gândesc la lucrurile despre care ți-a povestit Stella. Se pare că îi putem pune întrebări intuiției așa cum i-am pune întrebări unui om. Ca să afli răspunsul, e de ajuns să scrii tot ce-ți trece prin cap, chiar dacă ți se pare absurd. Ideal ar fi să faci asta în fiecare zi. Ai putea s-o faci ca parte a ritualului tău de dimineață...

– Sper c-o să meargă mai bine decât afirmațiile pozitive pe care m-ai pus să le lipesc pe oglindă și care n-au avut niciun rezultat.

– Având în vedere starea de angoasă în care te aflai din cauza relației cu Tom, evident că n-aveau cum să dea rezultate. Trebuie să ai o stare de calm ca să le pui în

aplicare! Ca să ajungi acolo, meditația este un instrument foarte bun.

– Da, numai că, atunci când încercam să meditez, mă gândeam și mai mult la Tom, ceea ce mă tulbura și mai mult.

– Acum nu mai ești cu el, ar trebui să fie mai ușor. Ai făcut bine să te debarasezi de toate lucrurile care te făceau să te gândești la el. Obiectele preiau memoria emoțională a proprietarului, se creează legături invizibile.

– N-am păstrat aproape nimic de la el, în afară de numărul de telefon și de chei, pe care ar trebui să i le înapoiez într-o zi.

– I le poți trimite prin poștă.

– Nu m-am gândit, spune Charlotte, cu jumătate de gură.

– Acum, că am terminat cu *feng shui*-ul, te iau la cursul de meditație.

– Unde e?

– La centrul meu de yoga, lângă Gara de Est. Mergem cu bicicleta?

Pereții sălii de meditație sunt vopsiți în oranj. Din tavan atârnă flori de hârtie. Sunt agățate peste tot portrete în alb-negru ale unor maestri hinduși. Charlotte s-a așezat în poziția lotus, în stânga Théei. Încearcă să se concentreze. Simte furnicături pe piciorul stâng. O mănâncă nasul. Încearcă să ignore aceste lucruri, speră că o să treacă. Imposibil. Îi vine foarte tare să se scarpine. Își

îndoaie și își ridică puțin brațul ca să oprească furnicăturile. Cu ochii închiși, aude vocea răgușită a maestrului de yoga.

– Nu vă mișcați... Spatele drept, concentrați-vă asupra punctului dintre sprâncene, vizualizați o lumină albă în timp ce auziți mantra OM.

Charlotte nu reușește. Prea multe gânduri îi invadează spiritul. Îi vine din nou în minte conversația cu mama ei. Simte cum o cuprinde furia. Parcă ar fi o pedeapsă să stea așa, imobilizată. Se simte întemnițată în propriul corp. Ar vrea să se miște, să danseze, să cânte, să alunge această furie din ce în ce mai pregnantă.

– Lăsați să curgă gândurile care vin spre voi, nu vă agățați de ele. Lăsați emoțiile să treacă așa cum trec norii pe cer. Concentrați-vă asupra respirației.

Încet-încet, cuvintele mamei sale se îndepărtează. Îi vin gânduri nostalgice legate de Tom. Durează câteva momente, apoi dispar. E cuprinsă de un calm imens. Se lasă condusă de lumina albă. Simte cum soarele îi pătrunde în piele, îi dilată celulele, îi încălzește fața, îi mărește inima și o umple cu particule aurii. Este copleșită de un val de bucurie pură. Deodată, apare imaginea unei coline înverzite, care se reflectă pe suprafața lină a unui lac strălucitor. Devine una cu colina, e vegetația colinei, relieful, râurile, e vârful colinei și cerul de deasupra ei. Plutește. Plutește deasupra ei. Gongul maestrului de yoga o readuce în propriul corp.

– Deci, cum a fost meditația?

Charlotte lasă să treacă câteva momente înainte să răspundă la întrebarea Théei. Larma care vine din exterior, din jurul Gării de Est, îi sparge timpanele. Spiritul ei încă e sus, pe colină.

– Cred că am ieșit din corp, Théa.

– Ești sigură? Asta se întâmplă rar, știi? Mie nu mi s-a întâmplat decât o singură dată, în coliba de purificare, cu maestrul *maya*.

– Și am văzut o colină în fața unui lac. Era așa de frumoasă, așa de reală.

– Poate e o colină pe unde te-ai plimbat cândva?

– Nu cred.

– Nu era la tatăl tău, la munte?

– Nu, dar simțeam că acel loc mi-era cunoscut.

– Atunci, a fost sigur un mesaj de la intuiția ta. Poate că ar trebui să formulezi întrebarea în carnețel.

– Ai dreptate, așa o să fac.

– Să scrii dimineața, e cel mai bun moment pentru asta. Te las, Cha, trebuie să mă duc, cei la care am fost la casting vor să mă vadă din nou.

– Înseamnă că a mers bine audiția de ieri seară?

– Da, realizatorul vrea să mă duc din nou. E american. Castingul e pentru o filmare în Statele Unite.

– Super, acum ești pe deplin lansată ca actriță de comedie.

– Mexicul m-a transformat. Hai, am plecat.

Când revine în camera ei, Charlotte se gândește din nou la această colină „magică”. I-ar fi plăcut să-i povestească această experiență lui Tom. Ar fi privit-o drept în ochi, cu ochii lui mari, albaștri, ar fi ascultat-o fără să o întrerupă, i-ar fi dat atenție. Sigur ar fi ajutat-o să descrie această viziune. Era deschis către lucrurile invizibile și către misterele universului. Charlotte găsește pe raftul de deasupra canapelei un măr și o punguță cu migdale. Nu are curaj să coboare și să ia masa împreună cu Jeanne. Nu i-ar putea vorbi despre ședința de meditație, fiind și soțul ei de față. Bernard e prea rațional. Afară, luminile orașului se aprind una după alta, Sacré-Coeur strălucește în lumina asfințitului. Charlotte mușcă din măr, visătoare. Contemplă minute bune biserica albă, așezată pe colină.

Prin repetiție se naște creația.

Charlotte deschide ochii și se întinde ca o pisică. O rază de soare îi mângâie pielea. O va trezi un duș fierbinte. Ascultă cu atenție zgomotului apei, vrea să profite de momentul prezent. Recipientul de gel de duș e gol, nu mai e nicio picătură.

Iar am uitat să cumpăr.

Iese udă din cabina de duș. E bun și săpunul de la chiu-vetă. Se șterge, apoi găsește, pe un scaun, un *body*, o pereche de *leggings* și o pereche de șosete. Se îmbracă în grabă. În dimineața asta, s-a hotărât să urmeze sfatul pe care i l-a dat Théa, acela de a-și relua ritualurile zilnice: „Ritualul este esențial ca să-ți pui viața în mișcare. Faptul de a repeta cu regularitate aceleași gesturi sau de a face anumite activități în fiecare zi îți permite să ajungi să te controlezi pe tine însăși, să controlezi realitatea și evenimentele. Chiar și un ritual de zece minute îți va transforma ziua. Prin repetiție se naște creația. Tu alegi activitățile care îți plac; ele vor deveni ritualul tău personal.”

Primul ritual al zilei, yoga. Charlotte își așază saltelea de spumă în fața ferestrei. Vrea să vadă cerul. Articulațiile ei au o ușoară rigiditate matinală. Exerciții de respirație. Starea i se schimbă. Salutul Soarelui. Se apleacă, se arcuiește, se răsucesce, se ridică. Al doilea ritual al zilei, super-sucul. Pară, clementină, morcov, mărar, curcuma. Bagă în priză blenderul, care răsună ca o mantra și care face pereții camerei să vibreze. Charlotte savurează în liniște fiecare înghițitură de suc. Ritualul carnetelului, al treilea ritual al zilei. Direcția: cafeneaua de la parter. Își desface părul, își ia o geacă peste ținuta de yoga și coboară pe scări cele șapte etaje.

Nu mai merg niciodată cu liftul? Să fac și din asta un ritual? Mai văd.

Café du Parc. Căldura dinăuntru contrastează cu frigul de afară. Barmanul îi servește o cafea, foarte fierbinte. Refuză croasantul, e prea mare. Se așază la bar și își deschide carnetelul cel nou. Roade pixul, închide ochii, încearcă să formuleze întrebarea. E prima dată când îi pune o întrebare intuiției sale, în scris. Ezită, apoi mângălește: „Dragă intuiție, poți să-mi spui de ce am văzut acea colină? Chiar există în realitate locul acela? Ce ar trebui să înțeleg?”

Nimic. Nu-i vine nimic în minte. Beznă totală. Încearcă să se concentreze. Ține pixul deasupra carnetelului deschis, e gata să noteze. Zgomotul aparatului de cafea îi țiuie în urechi. Deodată, îi vine în minte un cuvânt.

Centru.

Nu înțelege, dar scrie: „Centru? Centrul unde-mi țin lecțiile de dans? Centrul de dans de pe strada Paradis?”

E adevărat că s-a simțit ca în paradis pe colina „magică”. Își termină cafeaua dintr-o înghițitură și strecoară în buzunar carnețelul intuiției. Trebuie să meargă după gel de duș și să facă cumpărături pentru masa de prânz, pe care o va lua împreună cu Jeanne. Chiar ea i-a propus asta prietenei sale, ca să poată petrece mai mult timp cu fetele.

La raionul de cosmetice, caută marca de gel de duș pe care o folosește în mod obișnuit. Îi atrag atenția niște săpunuri în formă de inimă. Ia unul, îl miroase. Îi place parfumul. Nu, îl pune înapoi; nu vrea să fie cu cineva. Găsește gelul de duș, îl pune în coș și se îndreaptă spre standul de fructe și legume. S-a gândit să facă un *risotto* cu hribi. Găsește ceapă, usturoi, ciuperci, toate bio. Of, Bernard nu e vegetarian. Mai ia o pulpă de pui de la raionul de carne de pasăre. În timp ce își așteaptă rândul la casă, vede un cuplu de adolescenți. Nu se sinchisesc de privirile celor din jur; se sărută. Sunt îndrăgostiți. Charlotte se întoarce la raionul de cosmetice. Două săpunuri în formă de inimă, încă un gel de duș, două periute de dinți. Cine nu riscă, nu câștigă.

Charlotte călește ciupercile în tigaie. Lucie și Chloé, fetele lui Jeanne, una de șase, alta de trei ani, dau buzna în bucătărie. Fata cea mare vrea să-i arate lui Charlotte ce a învățat la cursul de dans. Ia tableta lui Bernard și

găsește pe YouTube un videoclip cu *Lacul lebedelor*. Lucie dă tare sonorul și își începe reprezentația. Sora sa mai mică o imită. Pași încrucișați, reverențe, o piruetă puțin dezechilibrată, cu brațele în aer. Chloé țipă, zgomotul e supărător.

– Prințesele mele, știți că mama are nevoie de liniște atunci când pregătește masa.

– Nu faci tu de mâncare, răspunde Lucie.

– Face Charlotte, continuă Chloé.

Bernard intră pe neașteptate în bucătărie.

– Chloé, încetează imediat cu țiپetele astea. Lucie, ți-am spus de o mie de ori să nu te joci cu tableta mea. Și tu, Jeanne, le lași să-și facă de cap?

– Nu le las, le explic care sunt nevoile mele. Și ar fi bine să faci un curs de comunicare nonviolentă.

Bernard ridică din umeri.

– Bun, mâncăm astăzi? Asta nu-i violent, nu?

Dispare în salon. Jeanne dă ochii peste cap și o ia drept martor pe Charlotte.

Fetele nu termină tot din farfurie. Cer desertul, se ridică de la masă, apoi aleargă de colo-colo, cântând. Chloé țipă și scoate limba. Cu toată harababura asta, Jeanne o urmărește cu greu pe Charlotte, care îi explică niște lucruri despre *feng shui*. Bernard ridică o sprânceană, batjocoritor.

– Toate astea-s niște prostii.

Jeanne e ofensată.

– Știi, dragul meu, multe companii folosesc principiile *feng shui* ca să-i ajute pe angajați să fie mai productivi.

– Și ca să le umple buzunarele șarlatanilor, o ia în râs Bernard.

Lucie și-a pus o pereche de aripi de înger și aleargă în jurul mesei. Chloé o urmărește, vrea să o tragă de voalul alb. O dezechilibrează pe sora ei. Sticla de vin se răstoarnă. Covorul e distrus. Palma se îndreaptă involuntar spre copil. Jeanne e uluită de propriul gest. Și-a pierdut controlul. Lucie urlă, cu mâna pe obraz; la fel face și sora ei, ea urlă și mai tare. În bucătărie, Jeanne cedează și izbucnește în lacrimi.

– Sunt o mamă rea. Mi-e rușine când merg pe stradă; e un circ permanent cu fetele. Toată lumea se uită la noi. Totuși, mă străduiesc să fac ce trebuie. Dar, vezi tu, mi-e greu din cauza lui Bernard. Le ceartă tot timpul.

Lui Charlotte nu-i place să o audă pe prietena ei vorbindu-și de rău soțul. Îi amintește de mama ei, care o lua mereu deoparte ca să-i bârfească tatăl. O sfătuiește pe Jeanne să petreacă mai mult timp doar cu Bernard și îi amintește că poate să stea ea cu fetele din când în când.

– Ești foarte drăguță, Charlotte. Știu că pot conta ori când pe tine. Chiar, se apropie aniversarea lui Bernard. O să-i fac o surpriză, o să-l duc la un restaurant de lux.

După masă, Charlotte se pregătește pentru ritualul ei preferat: antrenamentul de dans. Sala de dans este în arondismentul 11. De la episodul de *burnout*, Charlotte se antrenează aici aproape în fiecare zi. A reluat dansul

contemporan, a făcut multe stagii de perfecționare și a participat, în același timp, la ateliere pentru profesioniști. A petrecut la centru un număr impresionant de ore, așa că acum se numără printre dansatorii care au voie să se antreneze acolo când vor. Au o sală rezervată special pentru ei. Din Buttes-Chaumont, Charlotte merge la sală cu bicicleta. În felul acesta, își face încălzirea.

Odată ajunsă, se grăbește la vestiar să se schimbe. Evită să stea prea mult aici. Nu-i place să-și vadă trupul gol în oglindă, crede că e mai grasă decât celelalte dansatoare.

În sală, Charlotte se concentrează asupra stării de moment. Se întinde pe podea, își întinde picioarele și brațele. Prin acest ritual, intră în armonie cu ea însăși. De fiecare dată când se pregătește să danseze, are senzația că nu mai e singură, că e lângă ea un *alter ego* invizibil, care o privește în liniște și îi zâmbește.

După ce se întoarce în camera ei de la etajul al șaptelea, Charlotte frunzărește colecția revistei *Mouvement*, ca să selecteze din ea fotografii cu grupuri de dansatori. Îi atrag atenția imaginile cu trupa coregrafului egiptean Asar Asmar. Fost actor, Asar Asmar s-a lansat rapid în dansul contemporan la Cairo, orașul său natal. Cunoscut în toată lumea pentru reprezentațiile sale impresionante, pe care le dă la baza piramidelor, și-a înființat de curând propria școală de dans în Franța. Fotografiile cu dansatorii grupați în jurul coregrafului i se par ideale lui Charlotte. Așa cum a sfătuit-o Théo, le va agăța deasupra canapelei pentru a-și activa zona belșugului. Se apucă să decupeze toate imaginile. Începe să spere.

*Doar în deșert ne descoperim pe noi
înșine.*

În această după-amiază, Charlotte va avea prima „întâlnire” cu ea însăși. Théa i-a explicat la telefon cum să facă asta.

– În fiecare săptămână, îți rezervi câteva ore pentru a te întâlni cu copilul tău interior, acea parte din tine care se află tot timpul într-o stare de bucurie și e lipsită de griji, acea parte din tine care te face să descoperi lumea cu ochii unui copil și te îndeamnă să te joci și să crezi.

– Și cum să fac să-l întâlnesc?

– Îți spun care e metoda mea: tai o foaie de hârtie în mai multe bucăți și scriu pe ele diverse cartiere unde merg rar. Aleg unul la întâmplare și mă duc acolo, încercând să-l descopăr prin ochii unui turist.

– E adevărat că atunci când călătorim privim mai mult în jurul nostru. Trăim mai mult în momentul prezent.

– Exact. Starea aceasta e ideală ca să-ți dezvolți creativitatea. O să vezi.

Charlotte s-a oprit la Café du Parc. Din spatele doza-
torului de bere, barmanul o privește în timp ce ea scrie
pe niște bucăți de hârtie. S-a obișnuit cu chestiile ciu-
date pe care le face și o place, îl face să râdă. Cu ochii
închiși, Charlotte alege din mulțimea de hârtiuțe aflate
pe tejghea.

Trage „Étienne Marcel”.

Un cartier cunoscut, dar pe care nu-l știe prea bine.
Acum a aflat unde trebuie să meargă. Barmanul îi urează
duminică plăcută și îi spune că o așteaptă și a doua zi.

Charlotte se oprește pentru un moment, în capul scă-
rilor care coboară spre metrou, ca să se uite la cer. E fru-
mos afară. Se hotărăște să meargă la „întâlnire” pe jos.

E ora 15 când ajunge în stația Rambuteau. Nu e departe
de destinație. Magazinele de pe lângă esplanada Beau-
bourg și-au montat deja decorațiunile de Crăciun. Prin
fața lui Charlotte trec turiști, trecători singuratici, cu-
pluri, familii cu copii mici, pe care îi plimbă cu căruciorul.
Încă de când era copil i-a plăcut să observe acest du-te-vino
al trecătorilor, să simtă ritmul oamenilor în mișcare. Fie-
care mișcare a lor, ea o trăiește în minte.

În fața ei apare de niciunde o pelerină lungă, bej.

– Stella? Ce faci aici?

– N-o să-ți vină să crezi, draga mea, tocmai la tine mă
gândeam!

– Ce coincidență!

– Da... Voiam chiar să te sun. Am primit ieri două invitații la premiera spectacolului *Baiadera*^{*}, la Garnier. Ai vrea să mergi cu mine?

– Cu mare plăcere. N-am mai văzut de mult timp un spectacol de balet la Operă.

– Simt că e bine să mergi cu mine. Mi-o confirmă și faptul că te-am întâlnit. Invitația aceasta a fost și ea o surpriză... Directorul teatrului nu-mi trimite niciodată nimic. Când am văzut că e o invitație la premiera unui spectacol de balet, m-am gândit imediat la tine.

– E foarte drăguț din partea ta.

– Nu e din partea mea, ci a destinului. Știi, draga mea, când se întâmplă două coincidențe, ca cele de acum, sigur ai de-a face cu o sincronicitate.

– Adică un mesaj exterior comunicat de intuiție, nu-i așa?

– Da, e o comunicare foarte puternică între noi și ființa noastră profundă. Să-ți explic. Unu: primesc această invitație neobișnuită, care mă face să mă gândesc la tine. Doi: îmi spun că trebuie să te sun și te întâlnesc din întâmplare pe stradă.

– Deci?

* Spectacol de balet care a avut premiera mondială pe 4 februarie 1877. Coregrafia originală îi aparține lui Marius Petipa, iar muzica este creația lui Ludwig Minkus. Cuprinde trei acte și o apoteoză (actul IV) și aduce în prim-plan lumea Indiei și conflictele specifice baletului romantic, în care se îmbină iubirea, gelozia, intrigile, crima și răzbunarea. (n.red.)

– Deci, trebuie să merg cu tine la Operă! Acolo vom găsi cu siguranță răspunsul. Sincronicitatea, draga mea, e ca o vânătoare de comori. Dacă vrei să știi mai multe despre asta, te sfătuiesc să te uiți la videoclipurile profesorului Pierre Loiseau. Este un fizician foarte bun, specialist în fizică cuantică. Oferă explicații pentru toate lucrurile astea într-o manieră foarte științifică, dar eu nu aș putea să ți le transmit, pentru că sunt prea tehnice.

– Foarte bine, o să mă uit. Dar spune-mi, cum de ești în cartierul ăsta?

– Tocmai am ieșit de la expoziția pictorului japonez Hokusai*. Îmi plac foarte mult lucrările lui. *Marele val din Kanagawa*, ce minunăție! Toată apa aceea! Eu sunt în zodia Peștilor, mă simt în elementul meu în fața pânzelor lui. Dar tu ce faci aici?

– Fac o plimbare cu mine însămi.

– Ce idee bună, o plimbare de una singură! E cea mai bună cale pentru a te lăsa condusă de propria intuiție. Doar în deșert ne descoperim pe noi înșine! Bine, te las, scumpa mea. Îți trimit un mesaj ca să-ți spun când e *Baiadera*, nu-mi mai amintesc. Plimbare plăcută!

Charlotte ajunge la destinație. Se hotărăște să o ia pe strada Étienne-Marcel, spre Place des Victoires. Când

* Hokusai (1760-1849): pictor japonez ukiyo-e (gen de picturi și litografii realizate în Japonia în secolele XVII-XX prin utilizarea tehnicii blocurilor de lemn; cunoscute și sub numele de „picturi ale lumii în mișcare”). A realizat, împreună cu Gekkotei Bokusen, seria de cărți ilustrate *Hokusai Manga*, care au fost publicate între 1814 și 1834, la Nagoya. (n.red.)

ajunge pe strada Tiquetonne, aude că o strigă cineva. Se întoarce. Îi face cu mâna un bărbat cu barbă, care stă pe terasa încălzită a cafenelei Lézard. Lui Charlotte îi ia ceva timp să-și dea seama cine e. E Dominique, un prieten al lui Tom, realizator TV. Se duce la el.

– Domi! Nu te-am recunoscut. Ți-ai lăsat barbă?

– Nu a fost alegerea mea, am avut filmări toată luna.

– Super, despre ce a fost vorba?

– Un proiect nu foarte interesant, pentru Sam Productions.

– Proiectul soției lui Tom?

– Da. De când sunt din nou împreună, mă pune iar să muncesc din greu.

Charlotte simte un gol în stomac. Se sprijină de masa la care Dominique își bea berea.

– Să-ți comand ceva?

– Nu, mulțumesc, mă grăbesc... Trebuie să mă întorc acasă.

– Cum merge cu dansul?

– Din ce în ce mai bine.

– O să-i spun lui Tom că te-am întâlnit.

– Nu-ți bate capul, nu e cazul... La revedere, Dominique.

Charlotte își aranjează gulerul și grăbește pasul. Vede în ceață statuia ecvestră din Place des Victoires, care se află chiar în fața ei. Începe să plângă, cu fața afundată în eșarfă.

Poate că toate astea nu sunt decât iluzii.

Ca de obicei, Théa nu poate să vină la cursul de dans al lui Charlotte din cauza unui casting reprogramat în ultimul moment. Iar Jeanne trebuie să stea acasă, cu fetele. Avionul lui Bernard nu a putut decola din cauza grevelor și trebuie să rămână peste noapte la Lyon.

Charlotte intră în centrul de dans din strada Paradis. E convinsă că iar nu va veni nimeni la cursul ei. Se miră când ajunge la recepție și vede că Michaël lipsește. O găsește la vestiar pe femeia care venise săptămâna trecută. E însoțită de trei adolescenți, un băiat și două fete.

– Ah, Charlotte, am venit cu fiul meu și cu două prietene de-ale lui.

Băiatul seamănă cu unul dintre dansatorii din trupa lui Asar, după cum observă imediat Charlotte. Îi crește inima de bucurie și își recapătă zâmbetul.

– Super! O să fim cinci, cu tot cu mine.

După o oră, noii elevi ai lui Charlotte ies din sală plini de entuziasm. S-au descurcat foarte bine. Băiatul o ia deoparte pe Charlotte.

– Mi-a plăcut foarte mult ce am făcut. Nici n-aș zice că am fost la un curs. O să vin și săptămâna viitoare, cu niște prieteni.

Charlotte ia cele patru cupoane de curs, își ia la revedere de la elevi și se îndreaptă spre recepție. Acolo e o femeie brunetă, cu părul lung împletit în coadă, într-o bluză cu decolteu în V.

– Michaël nu e în seara asta? întreabă Charlotte.

– Nu, Michaël nu mai lucrează aici, am venit eu în locul lui, spune ea, tastând apăsător. Ați fost în sala Pina-Bausch, nu?

– Da, confirmă Charlotte.

Își scoate carnetul de cecuri.

– N-ați plătit pentru sală data trecută.

– Dar... Michaël mi-a spus că nu trebuie să plătesc.

– Este unul dintre motivele pentru care nu mai lucrează aici, îi răspunde femeia brunetă, fără să-și ia ochii din ecran. Și apropo de asta, continuă ea, aș vrea să vă spun că centrul nu mai acceptă să-și închirieze sălile pentru grupuri mai mici de zece persoane. N-ați avut decât patru elevi în seara asta. Data viitoare va trebui să respectați noul regulament, dacă nu...

– Dacă nu, ce?

– Vom fi obligați să dăm sala pe care ați rezervat-o altui instructor. Un curs la care vine puțină lume, ca al dumneavoastră, strică imaginea centrului.

Charlotte scrie cecul, strângând din dinți.

Se întâlnește cu Théa în fața braseriei Chez Jeannette; prietena ei fumează, nervoasă.

– Pari supărată, Théa.

– Sunt dezgustată. În cele din urmă, n-am fost aleasă pentru filmul american. Nu sunt destul de *bankable**. Realizatorul a ales-o pe Mélanie Laurent.

– Ce aiurea! Chiar îți doreai să participi la proiectul ăsta în State. Hai, să bem ceva ca să ne revenim.

Chelnerul vine cu băuturile lor obișnuite, *mojitos*, pe care le pune pe masa din formica roșu.

– Nu înțeleg. Chiar mă vedeam la Hollywood. M-am vizualizat locuind acolo.

– Nu știu ce se întâmplă în perioada asta. Energiile sunt blocate. Totul merge greu. În ceea ce mă privește, tocmai când părea că lucrurile se mișcă și că am mai mulți elevi, uite că apare o nouă administratoare la centru. Mă obligă să am minimum zece persoane la fiecare curs. Habar n-am de unde să-i găsesc. Mă întreb dacă tot ce facem, de la ritualuri și *feng shui* la afirmațiile pozitive, are cu adevărat vreun efect. Poate că toate astea nu sunt decât iluzii.

* În limba engleză în text: care are potențialul de a aduce profit. (n.tr.)

Théa își termină băutura dintr-o înghițitură. Își îndreaptă spatele, bate ușor cu pumnul în masă.

– N-o să ne lăsăm doborâte. Știi ce? Te iau cu mine la un festival de muzică electronică. E la Vincennes.

– Nu știu dacă am destulă energie pentru asta.

Théa e deja în picioare.

– Șamanul meu îmi spunea: „Când te simți rău, pune-te în mișcare!” Hai, ia-ți haina, mergem cu taxiul!

Muzica îi sparge timpanele. În jurul lui Charlotte, toți au brațele ridicate, ca și cum ar vrea să atingă tavanul, toți dau din cap în ritmul muzicii. Théa dă și ea din cap, în ritmul sunetelor metalice, iar părul îi intră în ochi. Difuzoarele imense fac sala să vibreze. Podeaua tremură. Un val de oameni se înghesuie în fața scenei, strigând. Charlotte e în altă lume: în mintea ei.

Tom s-a împăcat cu nevastă-sa. Și, totuși, a jurat că n-o să se întoarcă la ea niciodată.

Un bărbat se apropie de Charlotte și începe să se dea pe lângă ea. Chiar dacă tipul arată bine și îi zâmbeste, ea nu-i răspunde și se îndepărtează. Vede apoi cum tipul se întoarce spre Théa și îi spune ceva la ureche. Charlotte o privește pe prietena ei, care e foarte atrăgătoare în fusta de piele. Bărbatul pare să fie străin, vorbesc în engleză. Théa îi face cu ochiul de două ori lui Charlotte, ceea ce înseamnă, în codul lor, că îi place de acest bărbat. Îi face din nou cu ochiul lui Charlotte, apoi o lasă singură în mijlocul oamenilor hipnotizați de muzică. I se lipesc pantofii

de berea vărsată pe jos, dar Charlotte a început să danseze. Vrea să alunge din ea întunericul și emoțiile refulate sub *flash*-urile luminilor violete care îi vin în față. Dansează. Dansează fără oprire. Nimic altceva nu contează.

Când te simți rău, pune-te în mișcare.

Înainte, își petrecea duminicile cu Tom. Charlotte se simțea ca într-o bulă. Timpul le aparținea, se scurgea încet, ca și cum ar fi vrut să facă mai mult loc pentru dorințele lor. Duminica aceasta, în camera de serviciu plutește un aer de nostalgie cenușie. Charlotte se uită pe geam. Străbat până la ea strigătele și râsetele copiilor din parcul Buttes-Chaumont. Oare o să aibă vreodată copii? Se gândește la ce i-a spus Stella: „Doar în deșert ne descoperim pe noi înșine”. Privește cu atenție cerul; e acoperit de nori. Îi vine să plângă.

„Când te simți rău, pune-te în mișcare.” Astăzi îi e greu să urmeze recomandările Théei. Charlotte se simte goală, fără energie, incapabilă să facă vreo mișcare. Se prăbușește pe canapea, cu privirile în tavan. Deodată, ca un *flash*, îi apare în minte porticul catedralei Notre-Dame. O amintire cu Tom? Prima dată când a sărutat-o erau la kilometrul zero, în față la Notre-Dame. Traversaseră Île de la Cité, ca să meargă la el acasă. Charlotte ezită un

moment, se ridică, apoi pune pe ea o jachetă. Vrea să revadă îngerii catedralei.

După ce traversează Pont au Change, Charlotte se strecoară în mijlocul unei mulțimi imense, adunată în cerc în fața catedralei. Aude sunetele instrumentelor de percuție care vin din centrul mulțimii, acolo unde e un grup de dansatori de hip-hop. Adidași uzați, cămăși și pantaloni de trening se mișcă de colo-colo, cu mișcări sacadate. Publicul bate din palme cu admirație, în ritmul intermitent. De obicei, Charlotte nu ia parte la spectacolele stradale. Trotuarul este o scenă pentru amatori, pentru cei care n-au reușit să ajungă pe scenă. Dar, de data asta, spectacolul chiar o prinde. Rareori a văzut o astfel de tehnică, o astfel de fluiditate. Mulțimea e captivată de grupul de dansatori, ca și cum ar fi atrasă de un soare luminos. Charlotte întâlnește privirea dansatorului ras în cap. E îmbrăcat cu pantaloni gri deschis și cu un tricou alb și umple tot spațiul prin simpla sa prezență. Radiază în mijlocul grupului, se învâрте în cap, își mișcă umerii, se arcuiește. Mișcările sale acrobatice curg ca niște unde. Un salt final, iar publicul izbucnește în aplauze. Bărbatul salută audiența cu o solemnitate de star, apoi face câțiva pași în față și ia cuvântul.

– Și acum, cine dansează cu noi?

Nimeni nu se mișcă, dar mulțimea, cu un val de aplauze, solicită un bis.

Charlotte nu-și ia ochii de la dansatorul ras în cap. Așa e, nu se înșală, vine spre ea și o arată cu degetul:

– Tu, vino cu mine. Eu sunt Aurélien.

Charlotte roșește. Ar vrea să intre în pământ.

– Nu... Nu prea am chef, mulțumesc.

– Cum adică, nu prea ai chef? Ești dansatoare, nu-i așa?

– Nu... mă rog, da.

– Atunci vino cu mine. Arată-le ce poți să faci. Cum te cheamă?

– Charlotte.

Își dă jacheta jos. Inima îi bate tare, foarte tare. Aurélien o ia de mână și o conduce în mijlocul cercului. Mulțimea o încurajează cu entuziasm. Se face liniște dintr-odată, apoi se aude iar percuția. Charlotte e paralizată, picioarele ei parcă ar cântări tone, parcă ar fi ținute la pământ. Nu reușește să se miște. Aurélien se balansează încet în fața ei și o fixează cu ochii lui de culoarea chihlimbarului, cu o privire hipnotizantă. Atunci, Charlotte simte cum o căldură electrică îi urcă de-a lungul coloanei vertebrale. Se balansează de la stânga la dreapta, la început încet, apoi din ce în ce mai repede. Cadența repetitivă a instrumentelor de percuție îi vibrează în tot corpul. Muzica pune stăpânire pe ea și, ciudat, îi conferă un sentiment de siguranță. Se simte foarte liberă. Își pune bărbia în piept, își încrucișează brațele, ca și cum ar fi gata să-și ia zborul. Se învârte, își ondulează șoldurile, ridică un picior în față, apoi pe celălalt în spate, își umflă pieptul. Simte că trăiește. Pare că respirația îi dictează fiecare gest. Simte furnicături în tot corpul. În momentul în care se oprește muzica, Charlotte are brațele întinse spre infinit. Își termină improvizația în genunchi, cu corpul înclinat în față, ca într-o rugăciune adresată cerului. Aurélien o

ia de mijloc și o ridică deasupra capului, cu brațele întinse. Charlotte țipă, surprinsă. Cu capul în jos, ea vede îngerii din piatră ai catedralei, care par să zboare dincolo de ea. Aplauze apoteotice. Aurélien o lasă jos și, fără să stea pe gânduri, îi spune:

– Ai fost superbă.

Își lovește pieptul cu pumnul de două ori, la nivelul inimii. Charlotte îi răspunde cu același semn. Salută publicul. Apoi privește în jos: picioarele ei stau chiar pe placa care marchează kilometrul zero. Punctul zero al tuturor drumurilor Franței. Al tuturor plecărilor.

*O sincronicitate este o cascadă
de coincidențe.*

Așezată pe un scaun în RER*, Charlotte merge să-și viziteze mama. Reflexia chipului său în geam se suprapune cu peisajul înghețat, care trece rapid prin fața ei. E singură, în primul vagon. Își deschide laptopul și își pune căștile. A descărcat un videoclip al profesorului Pierre Loiseau, *Sincronicitatea și linia timpului*. Scena unde a fost filmat videoclipul îl face pe profesor să pară înalt și zvelt. Bărbia ascuțită îi face fața și mai osoasă, iar ochii ageri îi dau un aer poznaș. Vorbește repede, uneori stâlcește cuvintele, de parcă gândurile lui s-ar îmbulzi și i-ar fi dificil să le rostească: „O sincronicitate este o cascadă de coincidențe care poate schimba cursul vieții noastre. Dacă privim viitorul ca pe o linie cauzală deja trasată, înseamnă că putem, cu toate astea, și să-l schimbăm, trimițând în univers intențiile noastre, atâta vreme cât ele sunt suficient de puternice. Ele ne vor permite să

* *Réseau Express Régional*, sistem feroviar rapid, care facilitează transportul în Paris și în suburbiile sale. (n.tr.)

urmăm o altă linie temporală. Dintr-un anumit punct de vedere, viitorul poate modifica prezentul”.

Charlotte e cuprinsă de un frison, în ciuda căldurii pe care o emană radiatorul de sub scaun. Cuvintele lui Pierre Loiseau o emoționează, îi fac pielea de găină. I se deschid o multitudine de posibilități. Oare forța intenției chiar are o putere reală asupra materiei?

Fontainebleau! Se grăbește să coboare din tren, tot cu căștile în urechi și cu laptopul sub braț. Mama ei o așteaptă la capătul peronului. Când Charlotte dă s-o îmbrățișeze, o izbește prima frază a mamei sale, spusă pe un ton de reproș:

– Ai putea măcar să-ți scoți căștile ca să mă saluți.

A venit s-o ia cu vechiul Espace, pe care-l folosește ca să care mobilă la magazinul de antichități pe care îl are la Milly-la-Forêt. Camioneta din fața ei nu reușește să iasă din parcare; tânărul de la volan este nevoit să încerce și a doua oară.

– Țsta și-a luat permisul pe ochi frumoși? Habar nu mai au să conducă în ziua de azi.

Încălzirea e dată la maximum, iar suspensiile, care nu mai sunt noi, nu ameliorează balansul mașinii, atunci când trece prin gropi. Scaunul pe care stă Charlotte se mișcă sub ea și o leagănă; mai că i-ar plăcea să adoarmă, să-și găsească scăparea în vis.

Poarta verde a casei e impozantă, impecabilă. De o parte și de alta, gardul viu este tuns perfect. Mecanismul de deschidere automată e silențios, pietrișul aleii trosnește sub roți. Zgomote așa de familiare. Hubert, tatăl

vitreg al lui Charlotte, e pe terasa din fața casei, cu trei buturugi în brațe.

– O să-ți murdărești puloverul. De aia avem coș pentru căratul lemnului.

El nu răspunde. O îmbrățișează pe Charlotte.

– Ai reușit să reglezi termostatul la cuptor, pentru pui?

El nu răspunde. Își șterge picioarele.

Masa aceasta seamănă cu ceea ce-i pregătea mama ei când era mică. Carne-legume-alimente bogate în amidon-brânză-fructe-două felii de pâine-o carafă cu apă.

Acum Charlotte are dreptul să bea cafea, fiindcă nu mai e copil.

– Nu-ți mai pui zahăr? Te temi să nu te îngrași?

Charlotte se mulțumește să surâdă, strângând din dinți.

– Cum mai merge cu locul de muncă? Să știi că ne facem griji pentru tine.

– Totul merge minunat. Sunt încântată, numărul elevilor mei s-a dublat. Oamenilor le place foarte mult cursul.

– Nu despre asta vorbeam. Ți-ai căutat un loc de muncă stabil?

– Nu, termină cu treaba asta.

– Și camera aia de serviciu? Cât dai pe ea?

– Nu-ți face griji, n-o să-ți mai cer bani de chirie.

– Te-ai gândit să te înscrii la pensia aceea suplimentară despre care ți-am spus?

Charlotte se ridică de la masă, aruncându-și șervetul peste farfurie.

– Mă sufoc aici.

– Mereu face așa, nu poți să-i spui nimic. Tu ce zici, Hubert?

El nu răspunde.

Pornește mașina de spălat vase. Hubert trebuie să o ducă la gară pe Charlotte. În pragul ușii, mama ei îi dă o sacoșă cu dulceață făcută în casă.

– Și cu Tom cum mai merge?

– Am terminat-o cu el.

– Nu mă mir, nu era pentru tine. Nu uita ce ți-am spus: ai nevoie de un loc de muncă adevărat. Ascult-o pe bătrâna ta mamă.

Ea nu răspunde. Hubert pornește mașina. Nu spune nimic.

Charlotte nu are chef să-și petreacă seara singură. Sună la ușa apartamentului de la etajul al treilea, unde stă Jeanne. Lucie deschide ușa.

– Mamă, e Charlotte!

– E Charlotte, repetă Chloé în spatele surorii ei mai mari.

Jeanne e în bucătărie, cu mâinile în aluat. Face o tartă sărată* pentru cină.

* Este vorba despre *quiche*. (n.red.)

– A, Charlotte, ce bine c-ai venit. Chiar voiam să urc la tine. Am o veste grozavă pentru tine, n-o să-ți vină să crezi!

– O veste grozavă? Ce bine, chiar am nevoie de așa ceva. Maică-mea e așa de negativistă...

– Tocmai am vorbit la telefon cu Bernard. Imaginează-ți că directoarea de resurse umane de la compania lui caută un instructor de *wellness* pentru salariați. Bernard i-a vorbit numaidecât despre tine. Așteaptă să o suni mâine.

– E un job *full-time*?

– Nu, și tocmai asta e grozav. Lucrezi în continuare independent. Bernard mi-a spus că asta ar însemna cam trei zile pe săptămână, ceea ce ți-ar lăsa timp liber pentru cursul de dans.

– Dar ce înțeleg ei prin „instructor de *wellness*”? Asta poate însemna foarte multe lucruri...

– Nu știu, o să vezi când discuți cu directoarea. Uite, Bernard mi-a dat numărul ei de telefon. Trebuie s-o suni mâine la prima oră. O cheamă Nicole Vermecker. Rămâi la cină, scumpo? Nu pun bacon în tartă. Bernard nu vine acasă, iar a trebuit să rămână la Lyon.

Charlotte pune pe masă un borcan cu dulceață.

– Uite, am adus asta de la mama.

– Super, lui Chloé îi plac foarte mult căpșunile! Fete-lor! Puneți voi masa?

Ajunsă din nou în camera ei, Charlotte își trece în agendă numele și numărul de telefon al directoarei de resurse umane. Instructor de *wellness*, trei zile pe săptămână, cu un salariu bun? Ar putea fi un compromis rezonabil, care să împace nevoia de a ține cursuri de dans cu cea de a câștiga bani. Întinsă pe canapea, Charlotte ridică ochii și privește fotografiile dansatorilor lui Asar, prinse în piuneze pe perete. Atunci când așteptăm un lucru, nu știm niciodată sub ce formă va ajunge la noi.

*Chiar dacă totul ți se pare întunecat,
lumina este mereu în preajmă.*

De acum, Charlotte face parte din peisajul matinal obișnuit de la Café du Parc. Rezemată de bar, tocmai a sunat-o pe Nicole Vermecker. Directoarea a preferat să-i dea întâlnire la o braserie din apropiere de Porte de Versailles, nu la biroul ei de pe strada Malakoff, de cealaltă parte a șoselei de centură*. Au stabilit să se întâlnească la ora 15. Charlotte s-a uitat pe hartă; poate să ajungă acolo cu tramvaiul. Își termină cafeaua.

– Deci în dimineața asta nu scrii? o întreabă barmanul.

– Ba da, tocmai voiam să încep.

Charlotte îi surâde. Își ia carnețelul și scrie întrebarea: „Dragă intuiție, o să ajung instructor de *wellness* la această companie?”

Apoi închide ochii, își golește mintea de gânduri. Mâna ei se mișcă. Scrie: „Nu.”

* În text, *périphérique*. Este vorba despre Boulevard Périphérique, șoseaua circulară care înconjoară Parisul. (n.tr.)

Nu? Oare a formulat greșit întrebarea? Și totuși, Nicole Vermecker a fost drăguță la telefon. A părut impresionată de parcursul ei, în special de experiența la compania unde a lucrat. Dintr-odată, Charlotte se simte tulburată, acest răspuns al intuiției o face confuză. Se uită la ceas. În orice caz, trebuie să se prezinte la această întâlnire, nu e timp de întrebări acum. Trebuie să-și calce cămașa albă. O să-și ia o fustă dreaptă, ca să facă impresie bună. Ar fi bine să-și ia și umbrela, vine furtuna.

Următoarea stație e Porte-de-Versailles. Ușile tramvaiului se deschid, cu o mișcare mecanică. Charlotte ajută o mămică să scoată căruciorul. Coboară din tramvai și se oprește pentru un moment. Fața ei se luminează, nu-i vine să creadă. La doi metri de ea, se conturează silueta înaltă și subțire a unui bărbat: profesorul Pierre Loiseau! Îl vede traversând bulevardul. Charlotte ezită câteva momente, apoi se hotărăște să alerge după el. Semaforul se face verde. Ea nu se retrage pe trotuar, în ciuda mașinilor care claxonează, și, cu răsuflarea tăiată, ajunge lângă Pierre Loiseau. Îl prinde de braț.

– Îmi place foarte mult ce faceți dumneavoastră!

Bărbatul nu-și ascunde uimirea.

– E prima dată când sunt oprit pe stradă de o femeie așa de frumoasă. Sigur nu mă confundați cu altcineva?

– Nu, vă cunosc. Timpul, sincronicitatea! V-am urmărit toate materialele video. Mi-ar plăcea foarte mult să vorbim despre ceea ce faceți. Ați vrea să mergem la o cafea?

– Nu pot să refuz. La braseria din fața noastră e bine?

Charlotte întoarce capul. Braseria Deux Ponts, acolo unde trebuie să se întâlnească cu directoarea de resurse umane.

– Ah, la naiba! Nu pot acum, mă întâlnesc cu cineva. Poate mâine? Sau când doriți, am un program foarte liber.

– Atunci mai degrabă săptămâna viitoare. Sunați-mă, vă dau cartea mea de vizită. Puteți să-mi spuneți cum vă numiți?

– Charlotte. Charlotte Rivière.

– Atunci, pe curând, Charlotte.

Cu cartea de vizită a lui Pierre Loiseau în mână, Charlotte intră la Deux Ponts. Se uită la ceasul de deasupra barului. A întârziat zece minute.

Charlotte a întârziat la cursul de dans... S-a făcut deja noapte. A început să plouă, iar ea și-a uitat umbrela la braseria Deux Ponts. Întâlnirea cu Nicole Vermecker n-a mers prea bine. Directoarea părea că n-o ascultă, bifa, una după alta, căsuțele dintr-un formular. Cu o privire scrutătoare, i-a evaluat ținuta, i-a cercetat bluza, fusta, balerinii. Charlotte avea impresia că e la o consultație medicală. Degeaba i-a vorbit despre felul în care și-a conceput cursurile de dans, despre cum se ajunge la starea de bine prin intermediul mișcării, despre felul în care-și propune să-i învețe pe angajați să facă acest lucru; Nicole Vermecker părea că se plictisește. La sfârșitul întâlnirii, directoarea i-a promis că-i va răspunde repede, dar Charlotte nu mai are nicio speranță. Nici n-a îndrăznit să urce la Jeanne ca să-i povestească cum a

fost. Prietena ei nu vine în seara aceasta la cursul de dans. Trebuie să stea iar cu fetele; Bernard rămâne din nou la Lyon peste noapte.

Când ajunge la recepție, noua administratoare a centrului de dans nici măcar nu-i spune bună seara.

– Ați întârziat! Nu vă obosiți să vă căutați elevii. Nu erau destui, v-am spus că trebuie să aveți minimum zece.

– Dar unde sunt?

– I-am trimis la cursul de expresie corporală.

– Câți erau?

– Șapte, dar vă spun încă o dată: trebuie să aveți cel puțin zece elevi. La revedere, domnișoară.

Charlotte stă la una dintre mesele din formica roșu, la Chez Jeannette. Simte un nod în gât. Chelnerul îi aduce un *mojito*. Cocktailul o arde pe gât și o face să lăcrimeze. Se întrebă ce o să facă, pe ce drum s-o apuce. În tot vârtejul de gânduri din mintea ei, se distinge o frază: „Chiar dacă totul ți se pare întunecat, lumina este mereu în preajmă”.

Charlotte își revine. De data aceasta, e sigură: vocea din mintea ei este vocea intuiției.

Théa ajunge la masă, radiază. E însoțită de un bărbat. Charlotte îl recunoaște pe străinul de la festivalul de muzică electronică.

– Ai ajuns deja, Cha? Ai venit mai devreme. Ți-l prezint pe Nick. E american. Lucrează în industria filmului, la Los Angeles.

Charlotte îi lasă pe ei să stea pe bancheta pe care se așezase. Când se ridică, își surprinde chipul reflectat în oglinda din fața ei. Ploaia i-a stricat coafura, machiajul i-a curs. Și totuși, ochii ei sunt plini de lumină.

*Puneți-vă credințele sub semnul
întrebării!*

Salutul Soarelui. Cu panorama asupra bazilicii Sacré-Coeur, din fața ei, Charlotte își termină exercițiul de yoga. În această dimineață a ales să-și facă sucul dintr-o lămâie verde, un măr, țelină și mentă. În timp ce se concentrează, cu ochii închiși, asupra gustului ingredientelor din băutură, îi sună telefonul. Se uită să vadă cine e. Stella. Răspunde.

– Sper că nu te deranjez.

– Chiar deloc, tocmai am terminat exercițiile de yoga.

– Te-am sunat numai ca să-ți spun când e *Baiadera*: vineri, pe 8, la ora 19:30. Ne întâlnim pe treptele din fața Operei?

– Perfect. Auzi, chiar, n-o să ghicești cu cine mă întâlnesc azi la restaurantul Operei.

– Spune-mi.

– Cu Pierre Loiseau.

– Incredibil! Ai reușit să-l contactezi pe internet?

– Nu! L-am întâlnit pe stradă, din întâmplare.

– Mă bucur foarte mult pentru tine. Simt că o să-ți spună niște lucruri esențiale. După părerea mea, asta seamănă cu o sincronicitate. S-ar zice că lucrurile se pun în mișcare pentru tine.

– Da. De când mi-ai vorbit de intuiție, Stella, am început să văd lumea altfel.

– Ai pătruns un pic în magia vieții, draga mea. Și nu e decât începutul. Intuiția ne conduce acolo. Te las. Ah, era să uit, *Baiadera* e un spectacol de gală. La revedere, îngeraș.

Charlotte închide, își termină sucul, apoi deschide dulapul ca să-și caute ceva de îmbrăcat pentru întâlnirea cu Pierre Loiseau.

Un spectacol de gală? Dar n-am nicio rochie de seară. Va trebui să îi cer Théei una.

Restaurantul Operei este mult mai plin la ora prânzului decât după-amiază. Așa cum au stabilit, Pierre Loiseau și Charlotte s-au întâlnit la 12:30. Chelnerița i-a așezat lângă o fereastră mare, în formă de arc de cerc. Concentrați asupra conversației lor, niciunul nu bagă de seamă zgomotul din jur. Curios din fire, Pierre Loiseau i-a pus lui Charlotte multe întrebări despre viața ei. Pentru că a avut încredere în el, Charlotte i-a vorbit despre episodul de *burnout*, despre cum și-a schimbat direcția profesională, despre descoperirea intuiției, despre cât de dificil îi este să țină cursul de dans.

– Și de ce nu dansați?

– Păi dansez.

– Vreau să spun, de ce nu dansați în spectacole? Nu vă doriți asta?

Charlotte rămâne tăcută pentru un moment. Privește prin fereastra imensă, ca și cum răspunsul s-ar afla undeva acolo.

– Nu știu cum să fac ca să intru în branșă. Sistemul e inaccesibil. Majoritatea dansatorilor profesioniști au intrat într-o trupă de dans după ce au terminat școala, ceea ce nu a fost valabil și în cazul meu. Am întrerupt școala superioară de dans la 18 ani ca să fac marketing.

– Marketing? Dar de ce?

Mi-am dat seama că nu eram destul de înzestrată pentru dans...

– Dar v-ați gândit, în schimb, că sunteți suficient de înzestrată pentru a deveni profesoară de dans. Și totuși, îmi spuneți că întâmpinați dificultăți legate de curs. Nu e de mirare...

– Cum așa?

– Dacă-mi permiteți, Charlotte, cred că nu vă raportați cu adevărat la dorințele dumneavoastră profunde și, prin urmare, nu transmiteți universului o intenție clară. La începutul conversației noastre, vă spuneam că ar trebui să descoperim mai întâi care sunt credințele care ne limitează, cele pe care subconștientul nostru le-a luat drept adevăruri.

– Dar ce e un adevăr?

– Puneți-vă credințele sub semnul întrebării! Intuiția vă va spune dacă ele sunt sau nu sunt adecvate. Puneți-le sub semnul întrebării, una câte una. Etapa următoare constă în proiectarea unei credințe noi, care să fie, de data aceasta, în acord cu dorințele dumneavoastră profunde. Așadar, trebuie să ne golim pe noi pentru a ne conecta cu golul din univers, care, totuși, conține totul.

– E într-un fel ca și cum ne-am face curățenie în suflet? Ca să facem loc unor noi posibilități?

– Absolut. Dacă intenția e clară, ea se va realiza. Dar va trebui să fi simțit deja toate emoțiile pe care le implică această realizare viitoare, să o trăim mai întâi în interior pentru ca ea să poată apoi să se materializeze, să devină realitate. Inima noastră poate să se deschidă și să schimbe realitatea numai dacă atingem această stare de claritate a intenției și, în același timp, de renunțare. Numim asta „puterea inimii”.

– De asta spuneți, în materialele video, că viitorul poate influența prezentul...

– Exact.

Chelnerița le aduce nota de plată.

– Este foarte drăguț din partea dumneavoastră că m-ați invitat, Pierre. Ați mai fost aici?

Pierre îi dă chelneriței cardul.

– Da; ultima dată am venit aici cu Asar Asmar, poate îl cunoașteți?

– Sigur, îmi place foarte mult ceea ce face, dar nu îl cunosc personal.

– E un dansator extraordinar. Ca și dumneavoastră, este interesat de ceea ce fac eu. Am norocul de a-i oferi consiliere în privința noului său spectacol, *Sensul hazardului*. Apropo de asta, caută dansatori, din câte știu eu. Poate v-aș putea aranja o audiție?

Brusc, Charlotte simte cum un curent electric i se împrăștie în tot corpul. Îi crește inima.

– Ar fi minunat.

– Viața e minunată, Charlotte.

După ce și-a luat rămas bun de la Pierre Loiseau, Charlotte simte că-i cresc aripi, că picioarele nu-i mai ating pământul, i se pare că plutește. Ar vrea să sune pe toată lumea și să le dea de veste. Va avea o audiție cu coregraful Asar Asmar!

„Chiar dacă totul ți se pare întunecat, lumina este mereu în preajmă.”

Intuiția ei are dreptate. Totul începe să se așeze. Fotografiile de deasupra canapelei, întâlnirea întâmplătoare cu Pierre Loiseau când a coborât din tramvai, întâlnirea de la restaurantul Operei. Sincronicitatea îi transformă viața. Trebuie să-i povestească Stellei. Scoate telefonul din geantă. Vede că are un mesaj vocal de la Nicole Vermecker: „Charlotte, aș vrea să vă anunț că ați fost angajată la compania noastră, pe postul de instructor de *wellness*. Sunați-mă, ca să stabilim o nouă întâlnire și să semnați contractul cât mai repede posibil”.

*Imaginile celui care visează sunt proiecții
ale lui însuși.*

Charlotte nu și-a făcut ritualul și nici n-a mai avut timp să-și bea cafeaua la cafeneaua de la parter. Se grăbește să prindă tramvaiul spre Porte du Pré-Saint-Gervais. Tocurile îi alunecă pe pavaj. S-a îmbrăcat iar cu fusta dreaptă și cu cămașa albă, și-a îndreptat părul. Tramvaiul tocmai a plecat, următorul vine în zece minute. Mai are bilete? Porte de Versailles, de trei ori pe săptămână... îi convine să cumpere o cartelă Navigo*. Tramvaiul e plin; totuși, găsește un loc liber în spate. Își amintește vag de visul de azi-noapte și își scoate carnetelul. De obicei, Charlotte își notează visele când se dă jos din pat; Théa a învățat-o cum să facă. În dimineața asta n-a avut timp, dar a reușit să păstreze în minte imaginile din vis. Scrie: „Sunt în camera mea din copilărie, întinsă pe pat, dar nu mă pot mișca. Am în picioare pantofii de dans. Încerc

* Cartelă-abonament pentru mijloacele de transport în comun. Cartela conține un număr nelimitat de călătorii săptămânale sau lunare și este destinată locuitorilor Parisului și ai întregii regiuni Île-de-France. (n.red.)

să-mi mișc picioarele, dar nu se întâmplă nimic. Încerc să strig. Niciun sunet. Mi-e frică. Vreau să o chem pe mama. Știu însă că nu va veni până nu-mi termin temele”.

Charlotte ronțăie capătul creionului. Ce vrea să-i transmită acest vis? Stella i-a explicat că și visele fac parte din limbajul intuiției. Imaginile celui care visează sunt proiecții ale lui însuși. Oare se simte blocată în propria viață? Oare mama ei reprezintă acea parte din ea însăși care o obligă să-și facă datoria? Dar care datorie? Aceea de a-și câștiga existența? Se gândește la pantofii de dans pe care îi avea în picioare în vis.

Deodată, îi apare în minte o imagine din copilărie. Are șapte ani. Se află pe terasa casei de la Fontainebleau. Ține în mână pantofii de dans, e îmbrăcată cu colanți și cu un *body* roz, iar pe deasupra are un hanorac. Zărește mașina tatălui ei, care trebuie să o ducă la cursul de dans. Dar mama e cea care conduce mașina. „Tata a plecat de acasă, nu te va mai putea duce la dans. Iar eu chiar n-am timp astăzi, trebuie să lucrez ca să putem s-o scoatem la capăt. Așa că vom vedea mai târziu ce vom face cu dansul.”

Toată scena i s-a derulat în minte în câteva secunde. Charlotte se ridică, se simte rău; trebuie să coboare din tramvai. Vomită. Și totuși, n-a mâncat nimic în dimineața asta.

Porte de Versailles. Și-a venit în fire. Respiră adânc. Ceva s-a rupt în ea, s-a eliberat. O senzație de plenitudine îi cuprinde corpul. Perspectiva sa pare acum mult mai largă. Traversează pasarela de deasupra șoselei de centură. Vede sigla și clădirea companiei unde trebuie

să semneze contractul pentru postul de instructor de *wellness*.

Mirosul produselor de curăţat o sufocă. Acelaşi miros care plutea în aer dimineaţa devreme, în holul de intrare al fostului ei loc de muncă. Acelaşi aparat de cafea. Îi spune numele recepţionerei, care o roagă să aştepte pe unul dintre fotoliile albe din imitaţie de piele. Charlotte stă picior peste picior, îşi priveşte pantofii, îşi aranjează fusta. Ezită, apoi îşi deschide geanta. *Cap, plec; pajură, rămân*. Aruncă moneda rusească, care îi cade în palmă cu faţa cu vulturul cu două capete în sus. Nu-şi poate reţine surâsul. Se ridică şi iese din clădire sub privirea uimită a recepţionerei. Odată ajunsă afară, începe să alerge. Aleargă spre necunoscut.

*Îmi trăiesc intențiile, dorințele
de viitor ca și cum acestea s-ar fi realizat
deja.*

Au trecut deja zece zile de la întâlnirea cu Pierre Loiseau și tot n-are nicio veste despre audiția cu Asar. I-a lăsat un mesaj, dar n-a primit răspuns. Charlotte își termină cafeaua, stând la o masă la Café du Parc, în fața uneia dintre ferestre. Plouă. Le zărește pe Jeanne și pe fete, sub o umbrelă mare care poartă sigla companiei la care lucrează Bernard. Le duce la școală. Lucie și Chloé poartă hanorace K-Way fluorescente și sar prin bălți. Charlotte nu a vorbit încă cu Jeanne; amână momentul în care îi va spune că a refuzat oferta lui Nicole Vermecker. Suspină. Oare de ce n-a sunat-o Pierre Loiseau? Își scoate carnetelul și, pe o pagină nouă, scrie, sub dată: „Dragă intuiție, trebuie să-l contactez din nou pe Pierre Loiseau?”

Închide ochii, se concentrează. Mâna ei scrie: „Practică vizualizarea”.

Mesajul i se pare clar. Charlotte se ridică. Știe ce are de făcut.

Aude cum cade ploaia pe acoperiș. Cu picioarele încrucișate pe salteluța de yoga, Charlotte pune lumânarea aprinsă pe podea și își golește mintea. Prima etapă: fixarea unui obiectiv clar.

Să am audiția cu Asar... Nu, să am succes la audiția cu Asar.

Se concentrează, lasă imaginile să-i vină în minte. Deodată, își vede picioarele. E desculță. Se vede dansând desculță în fața altor dansatori, cu brațele după gâtul unui bărbat. Picioarele i se desprind de sol, corpul i se leagănă după mișcările partenerului. Simte o bucurie intensă în adâncul sufletului, o stare pe care nu a mai cunoscut-o până acum. E ca și cum un calm extraordinar și exaltarea ar fuziona în interiorul ei, dându-i senzația că e conectată cu infinitul. Vizualizarea se oprește brusc, ca și starea aceea incredibilă, aproape prea puternică pentru a o putea suporta. Cineva bate la ușă. Lui Charlotte îi ia ceva timp ca să revină la realitate. Se ridică, cu picioarele amorțite, și merge să deschidă. Pe hol e Jeanne.

– Ți-a luat ceva vreme să-mi deschizi, cu toate că spațiul nu e așa de mare! Te deranjez?

Charlotte are un moment de ezitare.

– Nu, în nici un caz, intră. Chiar voiam să cobor până la tine.

Jeanne intră în cameră și vede lumânarea aprinsă lângă salteluța de yoga.

– Ah, făceai yoga.

– Nu, o vizualizare.

- Ce mai e și asta?
- Îmi trăiesc intențiile, dorințele de viitor ca și cum acestea s-ar fi realizat deja.
- Și atunci când se produc în prezent, le refuzi?
- Ce vrei să spui?
- Știi foarte bine ce vreau să spun. De ce n-ai acceptat postul de instructor de *wellness*? De ce nu mi-ai spus nimic?
- Tocmai urma să-ți spun. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Bernard că mi-a aranjat asta, dar...
- Dar ce? Faci tot ce poți ca să te sabotezi? Ca să nu mai spun ce stânjenit a fost Bernard din cauza ta. De fapt, n-ai chef să câștigi bani, dacă tot ai locuință gratis.
- Mi-a fost imposibil să fac asta. Ar fi fost pentru mine un pas înapoi.
- Un pas înapoi? Vrei sau nu să fii instructor?
- Nu, mi-am schimbat părerea. Această propunere m-a făcut să înțeleg cu exactitate ce vreau.
- Cred că Bernard are dreptate. Tu fugi de realitate, Charlotte. Nu vrei să vezi lumea așa cum este.
- Vreau, mai presus de toate, să mă îndrept spre ceea ce e în acord cu mine.
- Nu te mai ascult, cred că e mai bine să ne oprim aici... N-am urcat la tine ca să aflu care sunt stările tale de spirit, aș vrea doar să știu dacă ai putea să stai cu fețele în seara asta.

– În seara asta? M-a invitat Stella la Operă, am stabilit asta acum mult timp.

– Chiar nu se poate conta pe tine, din câte văd. Era mai simplu când o aveam pe fata *au pair*. Ei bine, îți doresc o seară frumoasă!

Charlotte n-are timp s-o oprească; Jeanne a trântit deja ușa. Îi aude pașii pe hol.

*Să știi să ai încredere în tine pentru
a avea încredere în celălalt.*

Charlotte se privește în oglinda verticală din camera Théei. E îmbrăcată în rochia conică pe care prietena ei i-a dat-o ca să o probeze.

– Deci, Cha, ce spui de asta? Nu-i așa că e superbă? Pe asta am purtat-o la festivalul de la Cannes.

– E foarte strânsă pe corp! Mă face să par grasă. Cred că o prefer pe cea aurie cu volane, mi-ar pune mai puțin în evidență formele.

– Dar acceptă-ți formele! Ai un corp magnific.

– Din cauza acestor forme n-am putut să intru la școala de dans de la Operă, atunci când eram mică, adu-ți aminte.

– N-ai intrat fiindcă nu erai făcută pentru viața aceea disciplinată, ceea ce nu înseamnă că nu ești dansatoare. E bine că ai audiția asta cu Asar.

– Încă nu m-a sunat...

– Atunci când îți vei accepta corpul așa cum e, o să te sune toată lumea.

Charlotte se uită la Théa descumpănită.

– Cha, de când te cunosc ai vrut mereu să ai corpul altcuiva. Ai vrut să te schimbi. Eu cred că ești foarte frumoasă. Rochia asta îți vine perfect, chiar mai bine decât îmi vine mie.

Atunci, Charlotte își privește cu atenție liniile corpului, fără să se grăbească. Își observă buclele blonde care-i cad peste umerii goi, bustul ferm, talia fină care se lărgeste armonios spre bazin. Îndrăznește să se vadă, să se vadă cu adevărat.

– Ai dreptate, îmi vine bine. Deci mi-o împrumuți pentru diseară?

– Ți-o dăruiesc chiar. O să-mi cumpere Nick altele la Los Angeles.

– Deci e serioasă treaba cu el?

– Nu știu, dar e prima dată când vreau să urmez un bărbat. Și nu fiindcă e producător.

– Poate că la asta se refereau viziunile tale cu tine la Hollywood?

– Asta mi-am spus și eu. Mă simt ciudat să las în urmă tot ce e aici. După ce plec, poți veni să locuiești aici, dacă sunt tensiuni între tine și Jeanne.

– Îți mulțumesc, Théa. Și vei putea să joci acolo?

– Nick o să-mi prezinte un agent. Totuși, e un mare salt în necunoscut.

– Ca saltul unui înger care dansează. Atunci când te avânți în brațele partenerului de dans, trebuie să știi să ai încredere în tine pentru a avea încredere în celălalt.

Îmbrăcată în rochia conică, Charlotte stă, alături de Stella, pe rândul al treilea din față. Trăiește fiecare mișcare din *Baiadera*. Acoperită cu un voal roșu, misterioasa păzitoare a focului sacru a intrat pe scenă. Își mișcă bustul și își ondulează brațele, pare că zboară în mijlocul corului de sclavi indieni. Îmbrăcată într-un sari brodat și lucios, își arcuiește senzual corpul, ține capul sus, face piruete. Tot ceea ce vede pare perfect, dar Charlotte nu se simte cu totul în largul ei. O fi vorba de faptul că dansatoarea își controlează prea mult mișcărilor? Nu par să-i placă variațiile, le controlează cu prea multă atenție. Ceva nu se potrivește. Simte un fel de strângere de inimă.

Cortina cade, marcând sfârșitul primului act. Charlotte profită de această pauză și o invită pe Stella să bea o cupă de șampanie. La bar, se strecoară printre rochii lungi și *smoking-uri*. Rochia de la Théa nu trece neobservată. Barmanul, deși e foarte ocupat, n-o face să aștepte și o întreabă imediat ce dorește. Charlotte revine lângă Stella și îi întinde paharul. Muziciană nu spune nimic. Pare gânditoare.

– Nu-ți place spectacolul, Stella?

– Bineînțeles că îmi place, dragă, e magnific, interpretarea e perfectă. Dacă par distrasă e din cauză că nu reușesc să iau o decizie.

– În legătură cu ce?

– Uite, trebuie să-i dau un răspuns agentului meu, care mi-a propus să susțin o serie de concerte în această primăvară pe un vapor de croazieră...

– Și nu vrei să mergi?

– Ba da, e foarte tentant, dar nu reușesc să mă vizualizez cântând pe acest vapor. Ca și cum ceva m-ar împiedica s-o fac.

Charlotte înmărmurește. Inima ei începe dintr-odată să bată cu putere. Privind peste umărul Stellei, în câmpul ei vizual apare un bărbat cu tenul mat și cu părul negru prins în coadă. E Asar Asmar. N-are cum să se înșele, îl vede în fiecare zi în fotografiile de deasupra canapelei. E însoțit de un tânăr blond, atrăgător. Ce să facă? E agitată. Se anunță începutul actului al II-lea. Acum ori niciodată. Nu mai e atentă la ce-i spune Stella. Asar s-a întors deja cu spatele, iar Charlotte îl privește în timp ce acesta urcă scările impozante ale Operei. Mergând cât de repede îi permite rochia, Charlotte se ia după el, îl depășește și îl oprește, tremurând.

– V-a vorbit cumva de mine Pierre Loiseau?

– Poftim? Bună seara, domnișoară. Pot să știu cine sunteți?

Charlotte se bâlbâie.

– Ah... Da, sigur, îmi cer scuze! Mă numesc Charlotte Rivière. Pentru audiență.

– Rivière... A, da, am văzut un email de la Pierre cu numele dumneavoastră.

Asar se întoarce spre tânărul blond.

– Tristan, asistentul meu, o să vă trimită un mesaj cu informațiile de care aveți nevoie. O seară bună, domnișoară.

Stella o ajunge pe Charlotte în capul scării.

– Cine era? Pari foarte emoționată.

– Asar Asmar, coregraful egiptean.

– E un bărbat foarte chipeș. Iată, așadar, care a fost motivul pentru care te-am adus la acest spectacol de balet. Asar... Își merită numele*.

Cele două femei merg la locurile lor. Charlotte nu reușește să-și revină. A îndrăznit să-i vorbească lui Asar. A avut îndrăzneala s-o facă. E mândră de ea. Pe scenă, dansul *Baiaderei* i se pare mai fluid. Charlotte are impresia că se identifică cu mișcările balerinei; sunt în acord, ca și cum ar fi un singur corp. Și când dansatoarea se aruncă în brațele partenerului, Charlotte se vede pe sine făcând saltul îngerului.

* Nume de origine egipteană, derivat din numele Osiris, și care înseamnă influență, autoritate; de unde și remarca Stellei. (n.red.)

*Tot ce trăim în exterior oglindește
ceea ce se află în interior.*

A trecut mai bine de o săptămână de când n-a mai văzut-o pe Jeanne. Tot nu a primit nicio veste despre audiție. Aproape că nu mai are niciun ban în cont. În curând, n-o să mai aibă cu ce să-și cumpere cafeaua. Și totuși, Charlotte nu-și regretă decizia. A făcut bine că n-a acceptat postul de instructor de *wellness*. Intuiția a îndrumat-o, e sigură de asta.

– Uite-ți cafeaua.

Charlotte îi zâmbește lui Marc, barmanul de la Café du Parc.

– Deci, ce planuri ai pentru Crăciun, Charlotte?

– Mă duc la tatăl meu. Locuiește la Chambéry.

Da, o să meargă la tatăl ei, ca în fiecare an. Dar ce-o să facă la întoarcere? E greu să rămână în camera de serviciu după tot ce i-a spus Jeanne. Charlotte o învinuiește că n-a înțeles nimic din evoluția ei. Își termină cafeaua și scrie în carnețel: „Dragă intuiție, cum o să ies din asta?”

Nu găsește niciun răspuns, e prea multă confuzie în mintea ei. Deschide ochii, suspină, se sprijină de bar, cu privirea în gol. O carte care se află pe tejghea îi atrage atenția. Pe copertă e lipit un bilețel pe care scrie: „Citiți-mă”.

Charlotte se încruntă și citește titlul cărții: *Arta iertării prin intermediul practicii ho’oponopono**.

– A cui e cartea asta, Marc?

– Nu e a cuiva, e vorba de *book crossing*. Am fost vara asta în California și am văzut că se practică în cafenelele de pe-acolo. Iei cartea și, după ce ai citit-o, o lași într-o altă cafenea sau într-un loc public, ca s-o găsească alt cititor. Îmi place foarte mult acest concept.

Charlotte surâde și pune cartea în geantă. Intuiția i-a răspuns.

Întinsă pe canapea, sub fotografia lui Asar și a dansatorilor lui, Charlotte e cufundată în lectura cărții: „Tot ce trăim în exterior oglindește ceea ce se află în interior. Astfel, persoanele sau situațiile negative ne înfățișează propriile noastre gânduri negative. Adesea, aceste gânduri provin din experiențele noastre trecute, înmagazinate în subconștient. Amintirile acestea creează credințe false și frici care ne fac să vedem realitatea în mod distorsionat, să ne considerăm victime ale realității. Îl acuzăm pe celălalt în loc să ne asumăm responsabilitatea

* *Ho’oponopono* este o practică hawaiiană care urmărește restabilirea comunicării interumane și a comunicării cu divinitatea. Practica se axează pe iertare și pe împăcarea cu sinele. (n.red.)

pentru tot ceea ce ni se întâmplă, rămânem înlănțuiți în nemulțumirile noastre, iar viața noastră se blochează”.

Charlotte închide cartea un moment, gânditoare. În ce măsură este ea responsabilă pentru neînțelegerile cu Jeanne? Acceptase să meargă la acea întâlnire. Nu urma-se încă o dată sfatul mamei sale? Jobul stabil, bine plătit? Așadar, reacția lui Jeanne față de schimbarea ei bruscă de opinie n-a fost surprinzătoare. Își dă seama că nu și-a ascultat încă de la început intuiția. Ar trebui să aibă mai multă încredere în ea însăși. Reia lectura: „Evenimentele dificile din viața noastră ne oferă ocazia de a elimina amintirile negative. Pentru asta, este suficient să repetăm în interior această mantra: «Îmi pare rău. Iartă-mă. Mulțumesc. Te iubesc.» Ceea ce înseamnă: «Îmi pare rău că am creat această situație. Iartă-mă pentru aceste gânduri greșite. Mulțumesc, căci datorită ție le conștientizez. Te iubesc, căci numai prin energia iubirii voi putea să mă eliberez de ele.»”

Charlotte închide cartea. Se ridică și își aranjează părul în fața oglinzii. Se privește drept în ochi. Ceva s-a calmat în ea. Nu o mai învinuiește pe Jeanne și s-a hotărât să meargă să vorbească cu ea.

Așezată la masa din bucătărie, în fața lui Charlotte, Jeanne e gata să izbucnească în lacrimi.

– Nu știi ce mult m-a emoționat ceea ce tocmai mi-ai spus. Firește că fiecare dintre noi are partea ei de vină în povestea asta. În ceea ce mă privește, știi, mi-e dificil să-mi susțin poziția în fața lui Bernard. N-am îndrăznit

să-ți iau apărarea. Ai dreptul să-ți schimbi părerea. După ce mi-ai explicat aceste lucruri, te înțeleg mai bine. Și nu trebuie să pleci așa de repede din cameră, chiar dacă Théa ți-a propus să stai în apartamentul ei.

– Cred că săptămâna pe care o voi petrece la tata mă va ajuta să văd lucrurile mai clar.

Soneria telefonului lui Charlotte le face pe amândouă să tresară. Pe ecran apare un număr necunoscut. Cu mâna tremurând, Charlotte ia telefonul.

– Probabil e asistentul lui Asar, trebuie neapărat să răspund! Te las, urc la mine.

După ce iese din apartamentul lui Jeanne, Charlotte răspunde.

– Bună, Charlotte!

Nu recunoaște vocea.

– Cine e?

– Dominique, prietenul lui Tom.

Liniște.

– Ah, bună...

– Uite, îți propun un proiect. Este vorba despre un videoclip pe care-l fac. Am nevoie de o dansatoare și m-am gândit la tine.

– La mine? Dar nu m-ai văzut niciodată dansând.

– Nu, dar știu că dansezi. Tom mi-a spus că ești foarte talentată.

– Un videoclip? Pentru cine?

– Gabriel. Știi, cântărețul pe care-l vedem peste tot. Și vei fi plătită bine. Producătorii pun totul la dispoziție.

– Și când e asta?

– Poimâine. Știu că e din scurt, dar Gabriel nu e prea disponibil.

– Există o coregrafie?

– Nu, vei improviza. Tom mi-a spus că la asta te pricepi cel mai bine. E ok pentru tine? Am nevoie de un răspuns rapid.

De data aceasta, Charlotte n-are nevoie să dea cu banul.

– Poți conta pe mine. Unde va avea loc filmarea?

– O să te sune asistenta de producție, ca să îți dea toate detaliile. Vom filma în fața la Sacré-Coeur.

S-a făcut întuneric. Luna plină luminează camera de serviciu. Charlotte nu reușește să doarmă. Pentru prima dată în viață, va fi plătită ca să danseze. Se foiește în pat și se gândește la ce i-a spus Théa: „Atunci când îți vei accepta corpul așa cum e, o să te sune toată lumea”. Prin fereastră, zărește domul bazilicii Sacré-Coeur, întinde mâna spre el. De data aceasta, l-a atins cu degetul.

Din metamorfoză în metamorfoză.

Directoarea de producție a videoclipului a chemat-o pe Charlotte la 6:30 dimineața, chiar în fața bazilicii Sacré-Coeur. E încă noapte și luminile orașului strălucesc în întuneric. Echipa de filmare a instalat o scenă mobilă pe care va dansa Charlotte. În camionul echipei de regie, Charlotte s-a îmbrăcat cu o salopetă verde, din latex. Fata care se ocupă de coafură și machiaj îi prinde părul în coc, apoi îi aplică fond de ten pe gât, pe față și pe mâini. Intră Dominique. Are în mână un pahar de cafea caldă.

– Mi-ai cerut o cafea, nu-i așa?

Charlotte îi mulțumește și suflă în băutura fierbinte.

– Vom începe cu tine și îl voi filma pe Gabriel după aceea. La montaj și în etapa de post-producție, imaginile cu el vor fi proiectate pe salopeta ta, ca și cum el ar cânta din interiorul tău. Singurul lucru pe care ți-l cer în legătură cu improvizația este să ții cât mai mult brațele desfăcute, ca și cum ar fi aripi.

– Scopul dansului meu e să ilustreze metamorfoza, nu?

– Da, când imaginile lui Gabriel vor fi proiectate asupra ta, vei deveni o pasăre sau un fel de înger. Începem când ești gata.

– Mai am nevoie de zece minute de concentrare.

De două zile, Charlotte își pregătește în minte improvizația. Se îndepărtează de camionul echipei de regie și stă dreaptă în fața unei noi zile, care tocmai începe. Inspiră adânc și își golește mintea ca să poată vizualiza desfășurarea coregrafiei. Își imaginează formele și simbolurile care se vor materializa în dansul ei, își vede corpul ghemuindu-se ca o sferă de carne, apoi arcuindu-se, cu brațele întinse. Brațele îi devin aripi. Apoi se imaginează în corpul unui vultur. Traversează un nor, se contopește cu el, se dizolvă în el, se transformă în vapori de apă și apoi în ploaie, care cade într-un râu. După ce termină vizualizarea, își începe încălzirea obișnuită.

Acum se simte pregătită. Se îndreaptă spre scenă chiar în momentul în care o primă rază de soare străpunge orizontul și luminează domul. Inima îi bate cu putere, dar Charlotte e senină.

În spatele operatorului principal, Dominique vorbește la megafon.

– Motor.

– Filmăm, răspunde cameramanul.

– Muzică. Poți să începi când vrei, Charlotte.

Mișcările ei se înlanțuie cu o fluiditate deconcertantă. Trece din metamorfoză în metamorfoză. Dansează și își

imaginează că zboară ca un vultur. Zboară. Se vede zburând deasupra corpului ei, care se mișcă pe scenă. Nici nu se miră că vede fața lui Tom, care îi surâde. Îi recunoaște ochii albaștri. Se află din nou pe colina „magică”, cea pe care a văzut-o în meditația ei. Dansează. Dansează pe vârful colinei.

Memoria corpului e infinită.

Șapte milioane de vizualizări pe YouTube! Videoclipul lui Gabriel are un succes fenomenal. Lui Charlotte nu-i vine să-și creadă ochilor, după cum nu-i vine să creadă nici când își vede numele pe generic. De când s-a urcat în trenul spre Chambéry, s-a uitat fără încetare la videoclip, pe tabletă. Din când în când se întreabă dacă cea care dansează este ea, într-adevăr. Gabriel i-a trimis un mesaj de mulțumire, spunându-i că ea a contribuit mult la succesul clipului. Șapte milioane de vizualizări! Și Théo a sunat-o din Statele Unite. Charlotte abia așteaptă să-i arate videoclipul tatălui ei. Privește pe fereastră; au început să apară în peisaj munții, plini de zăpadă. Cerul e acoperit de o ceață densă, dar Charlotte se simte în largul ei. Aproape că-i vine să-l sune pe Tom ca să-i mulțumească fiindcă i-a vorbit de ea lui Dominique, însă Tom este probabil în vacanță, cu soția lui. După ce a descoperit cartea despre practica *ho'oponopono*, i-a mai trecut supărarea pe care o simțea față de el. Și ea a fost responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Ea a plecat prima.

Nu mai e tristă. Acum, de când nu mai e cu el, uşile par să i se deschidă.

Trenul soseşte în gara Chambéry. În timp ce îşi ia valiza, la intrarea în vagon, Charlotte e oprită de un adolescent cu gluga pe cap.

– Domnişoară, tu eşti cea care dansează în videoclipul lui Gabriel?

Îi surâde băiatului şi-i spune că da.

– E super coregrafia ta!

Charlotte îl zăreşte pe tatăl ei în faţa gării. Ajută un cuplu de tineri parizieni să-şi așeze schiurile în portbagajul suplimentar de pe plafoniera mașinii închiriate. Îl bate cu mâna pe umăr.

– Bună, tata.

– O, dulceață, nu te-am văzut. Stai un pic, să termin chestia asta și mă ocup de tine. Mașina e parcată acolo, e acel Kangoo nou-nouț.

Cu zâmbetul pe buze, Charlotte se îndreaptă spre mașină, care e deschisă. Își pune bagajul pe bancheta din spate. Cheile sunt în contact. Dă drumul radioului. Știe melodia asta. A dansat pe ea. *Métamorphoses*, a lui Gabriel. Cântă în gura mare, în timp ce își așteaptă tatăl.

A dormit foarte bine. A regăsit liniștea munților, care o calmează. Se simte în siguranță sub plapuma cu caro-uri mari. Din pat, vede cum cad fulgii de zăpadă. Mirosul pereților din lemn se îmbină cu cel de pâine prăjită, care

ajunge până în camera ei. Charlotte se întinde, observă cum îi reacționează mușchii, apoi se ridică. Își pune o flanelă și ciorapi groși din lână.

În sufragerie, Ingrid, prietena tatălui ei, a aprins lumânări și a pregătit micul dejun: fructe, müsli, ouă fierte, câteva felii de brânză. Ingrid e norvegiană. Obişnuită cu frigul năprasnic, îi place ca în casa ei să fie cald.

– Charlotte! Ai dormit bine? Apropo, tu nu mănânci carne, nu? Am pregătit pentru prânz o plăcintă cu legume. O să fie bună și pentru tatăl tău. Chiar dacă e profesor de gimnastică, tot trebuie să aibă grijă de siluetă. Nu ți se pare că s-a îngrășat un pic?

– N-am băgat de seamă. Chiar, unde e?

– La vecini, îi ajută să dea zăpada de pe alee. Ai văzut cât a nins azi-noapte.

– Da, și încă mai ninge.

– Dar după-amiază se anunță timp frumos. Putem merge la schi. Vrei lapte în cafea?

– Nu, mulțumesc, nu beau lapte.

– Și, ia spune, tatăl tău mi-a arătat videoclipul. Cât de frumoasă ești!

Charlotte savurează micul dejun pregătit de Ingrid. O să facă yoga și ritualurile mai târziu.

Sunt întâmpinați de un soare strălucitor atunci când ajung la Flumet-Saint-Nicolas, stațiunea unde Charlotte a învățat să schieze. Ingrid îi lasă la baza pârtiei, lângă

liniile de teleferic; ea va merge pe lângă, preferă să facă schi fond.

Ca în copilărie, Charlotte ia teleschiul, iar tatăl ei o urmează. În cazul în care ar fi căzut, el ar fi putut s-o ridice și s-o susțină cu picioarele ca să urce panta. Charlotte își amintește cum strângea din dinți și se ținea cu mâinile de bara de fier, rugându-se la îngerul ei păzitor s-o ajute să nu pice. Se străduia să stea pe schiuri ca să nu-și dezamăgească tatăl. Aceste amintiri îi revin în minte în timp ce se îndreaptă spre vârful pârtiei. Peisajul o face să se gândească la colina „magică”; totuși, nu e niciun lac în apropiere, nu e chiar ca în viziunea din meditația ei. N-a mai schiat de doi ani, dar își amintește imediat mișcările: memoria corpului e infinită. Pe alocuri, pârtia e acoperită cu gheață. Charlotte își înfinge bețele de schi în zăpadă, își îndoaie genunchii. Nu se descurcă așa de rău. Tatăl ei e chiar în spate. Când era mică, mergea ea în spatele lui. Își amintește cum o încuraja: „Fă tot ce poți, dulceată. Cel mai important e să facem tot ce putem, chiar dacă mai cădem uneori”. Și ea chiar făcea tot ce putea. Întotdeauna a făcut tot ce-a putut, pe toate planurile. Dar oare tatăl ei a felicitat-o cu adevărat măcar o dată? Întotdeauna a simțit o rezervă din partea lui, de parcă nu făcuse încă tot ce îi stătea în putință.

E aproape ora 17, pârtiile se închid. Se întâlnesc cu Ingrid la mașină. Charlotte se oferă să conducă ea. Tatăl ei se miră, dar îi întinde cheile. Pe drumul în serpentine, nu se poate abține să nu-i facă observații.

– Ai grijă la curba asta, dulceață, e un pic înșelătoare. Ca să menții direcția, redu viteza chiar înainte de viraj și accelerează în timp ce virezi.

– Dar las-o în pace, conduce foarte bine, protestează Ingrid de pe bancheta din spate.

– Tata, nu mi-ai spus nimic despre videoclip.

– Ești foarte frumoasă, Charlotte, îi răspunde Ingrid.

– E grozav videoclipul tău! Asta te va ajuta să mergi și mai departe...

– Mai departe? Până unde?

– Întotdeauna e loc de mai bine, dulceață.

– Viața nu e o competiție, tată. Întrebarea mea era: cum ți se pare dansul meu?

– Păi tu ești dansatoare, Charlotte! Dansai încă dinainte de a merge.

O cuprinde o ușoară tristețe, dar apoi se gândește la cele șapte milioane de vizualizări de pe YouTube. Poate să fie mândră de dansul ei.

Ingrid a împodobit bradul cu decorațiuni tradiționale din țara ei. A montat instalații aurii, a pus pe masă stele din hârtie albă și conuri de pin. Charlotte a fost de acord să guste un pic de friptură de curcan, care merge bine cu piureul de castane și cu dulceața de afine. În ciuda protestelor tatălui lui Charlotte, Ingrid a stabilit că vor merge toți trei la slujba de la miezul nopții.

În biserică, Charlotte e cuprinsă de un sentiment de bucurie. Luminile din ieslă, personajele și animalele din *papier mâché** care așteaptă nașterea de la miezul nopții o încântă ca pe un copil. Totul îi vorbește. Ceea ce e în exterior oglindește interiorul. Simte că renaște. Când ies de la slujbă, bat clopotele. Le simte vibrațiile în tot corpul... la fel ca și vibrațiile telefonului, în buzunar. Un mesaj de la Tom: „Mi-ai plăcut foarte mult în videoclip. Mi-e dor de tine”.

* Literal: „hârtie mestecată”. Material realizat din mai multe straturi de hârtie (preferabil de ziar), lipite între ele cu un adeziv umed, și din care se fac figurine. (n.tr.)

Dragostea e întotdeauna liberă.

Pe 3 ianuarie, la ghișeul agenției Tolbiac, un consilier bancar ștampilează cecul de depunere al lui Charlotte.

– Suma asta o să acopere fără probleme descoperirea de cont, domnișoară Rivière. Păcat că nu primiți și drepturi de difuzare a videoclipului, ați fi primit o groază de bani. Veți mai filma vreunul?

– Am o audiție în câteva zile, dar e pentru un spectacol.

– Al unui alt cântăreț?

– Nu, al lui Asar Asmar, coregraful.

– N-am auzit niciodată de el. Și acesta va fi bine plătit? Va trebui să vă gândiți cum să vă investiți o parte din bani.

– Mi-ați notat bine noua adresă, la Théa Lizi?

– Da, totul e în regulă. Vă doresc o zi bună, domnișoară Rivière.

După ce iese de la bancă, Charlotte se hotărăște să meargă pe strada Rivoli. Trebuie să-și cumpere un top pentru audiție. În cabina de probă, ezită între trei modele.

Îi e imposibil să se hotărăscă. Scoate moneda rusească, dă cu banul de trei ori. De două ori da, o dată nu. S-a hotărât. După ce plătește, intră într-o parfumerie ca să cumpere un cadou pentru Stella, care a invitat-o la ea acasă, ca să ia masa împreună.

– La mulți ani, draga mea. Ce bine-mi pare că te văd. Cum a fost sejurul la munte?

Stella o ajută pe Charlotte să-și dea haina jos.

– Foarte frumos. Se produc în continuare lucruri bune în viața mea. E incredibil: cu cât mă deschid mai mult spre exterior, cu atât mai mult îmi vorbește.

– Când ne urmăim intuiția, ne îndreptăm spre ființa noastră autentică și atunci toate lucrurile se așază.

Charlotte îi dă sticluța de parfum pe care a cumpărat-o.

– Parfumul tău preferat. Ca să-ți mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat.

– Nu te-am învățat nimic, știai deja toate astea, dar îți mulțumesc, îngeraș! A picat tocmai bine, aproape îl terminasem. Îl voi lua în croazieră. Mergem la masă?

– Deci te-ai hotărât până la urmă să te duci în această croazieră muzicală?

– Da, am semnat contractul, dar nu sunt convinsă încă. Vom vedea ce-mi rezervă viitorul.

Stella aduce aperitivul.

– Apropo de viitor, ieri am primit invitația la audiția cu Asar. De când am făcut videoclipul pentru Gabriel mă simt foarte încrezătoare în mine. Am înțeles multe lucruri legate de părinții mei. Nu mai aștept apreciere din

partea lor. Dintr-odată, mă simt mai liberă și mai senină în ceea ce privește audição.

– Fiecare vede lumea din perspectivă lui, iar ceea ce se potrivește unuia nu i se potrivește neapărat și celui-lalt. Cu cât respectăm mai mult adevărul fiecăruia, cu atât mai mult îl vom respecta pe al nostru.

– Da, am înțeles acest lucru, Stella, mai ales în privința lui Jeanne. Stilul ei de viață i se potrivește, chiar dacă nu e cel pe care mi-ar plăcea mie să-l am. Și la fel și în privința lui Tom; nu mai sunt supărată pe el pentru că s-a împăcat cu soția lui. Mi-a trimis un SMS de Crăciun, dar am preferat să nu-i răspund. Vreau să mă deschid către altcineva, cineva care să fie liber.

– Dragostea e întotdeauna liberă, draga mea. Adu-ți aminte ce ți-am spus că ne împinge să acționăm: dragostea sau frica!

Charlotte o privește gânditoare pe Stella.

– Cred că dragostea mă împinge spre necunoscut.

– Sau, mai degrabă, spre *un* necunoscut... Intuiția ne împinge întotdeauna spre nou pentru a ne face să renunțăm la obișnuințele care ne îndepărtează de noi. Vrei desert? Am cumpărat o *galette des rois**.

* *Galette des rois* (literal: „tartă a regilor”) este o tartă foarte populară în Franța, care se mănâncă în mod tradițional de sărbătoarea Epifaniei (care corespunde în ortodoxie cu Botezul Domnului sau Boboteaza). (n.tr.)

*Când vrei să știi ce trebuie să faci,
deschide o carte la întâmplare.*

Charlotte a venit cu o oră mai devreme. A găsit locul unde se va desfășura audiția; se antrenase acolo de mai multe ori. S-a hotărât să aștepte într-o cafenea, din fața stației de metrou Saint-Paul. S-a retras în fundul sălii, ca să se poată concentra.

A mers la ultima audiție de dans atunci când avea 18 ani. Își amintește de ea, a avut loc exact după afișarea rezultatelor la bacalaureat, înainte de vacanța de vară. Dădea audiție pentru a intra într-o trupă de dans contemporan, la Caen. Găsise un mic hotel chiar lângă centrul de dans. În dimineața aceea, soarele era nemilos, aerul era înăbușitor. Înăuntru, toate fetele erau transpirate. Charlotte găsise acolo câteva prietene, foste colege de clasă la liceul de muzică din Paris. În vestiarele întunecoase, analizase cu atenție corpurile celorlalte dansatoare. Unele dintre ele aveau un fizic perfect. Nu ca ea. Din cauza formelor ei pline, nu reușise să intre la școala de dans a Operei din Paris. Dacă se hotărâse să meargă la

această audiție, o făcuse în speranța că va captiva atenția celor din juriu prin originalitatea sa.

Pentru prima probă, intrase în sală împreună cu alte nouă fete. Parchetul era neobișnuit de rigid. Spre marea surprindere a lui Charlotte, juriul îi ceruse să execute mișcări de dans clasic. Nu avusese timp să-și exprime originalitatea, să facă diagonala de piruete.

Decizia juriului nu a mirat-o. Nici măcar n-o chemaseră la proba de dans liber din acea după-amiază. Plecase imediat la gară și schimbase biletul de tren ca să ajungă cât mai repede la Fontainebleau, la mama ei.

Charlotte se uită la pendula de pe peretele cafenelei. E timpul să meargă la audiție.

Când ajunge la centrul de dans, Charlotte e uimită de faptul că resimte atât de mult calm. Tristan, asistentul lui Asar, întâmpină, unul câte unul, dansatorii și dansatoarele și le arată sala unde urmează să-și facă încălzirea. Asar n-a venit încă. Charlotte își face exercițiile desculță. Ca de obicei, se întinde pe podea, își întinde picioarele și brațele. Nu se poate abține să se uite la o altă dansatoare și să se compare cu ea. O flexibilitate extraordinară și mușchi bine conturați. Charlotte își dă seama că nu mai e concentrată asupra propriului corp și revine la mișcărilor ei. Asar intră brusc în sală. E chiar mai chipeș acum, îmbrăcat în maiou și pantaloni de trening, decât era în *smoking*, în seara spectacolului *Baiadera*. Corpul lui pare sculptat în aur, mișcările lui au grația marilor dansatori ai lumii.

În fața grupului, Asar își expune rapid parcursul artistic și explică ce înseamnă cu adevărat dansul pentru el.

– Cred că toți sunteți foarte buni în ceea ce privește tehnica, dar pentru mine dansul este, mai presus de toate, un limbaj al emoției. La audiția de azi, îi caut pe cei capabili să se deconecteze de tot pentru a se conecta cu adevărata lor esență.

Fata cu care s-a comparat Charlotte ia cuvântul. E roșcată, poartă un tricou larg și un șort. Pare sigură pe ea.

– Ce înțelegi prin esență, Asar?

În timp ce Asar răspunde, Charlotte surâde în sinea ei. E cu mult înaintea celorlalți. Înțelege perfect ce vrea să spună Asar.

– Vă voi cere să improvizați. Veți da proba unul după altul. Eu și Tristan trebuie să înțelegem încă de la primii pași intenția dansului vostru.

Charlotte se bucură; improvizația este punctul ei forte. E printre ultimele persoane care dau proba. Din când în când, Asar face observații dansatorului sau dansatoarei care improvizează în fața lui.

– Ești un pic prea rigidă, fii mai relaxată!

E rândul lui Charlotte. Dintr-odată, simte cum îi crește adrenalina. Nu s-a gândit prea mult la dansul pe care îl va improviza. Pentru că Asar vrea să vadă cum se conectează dansatorii cu esența lor, îi va arăta cum face ea acest lucru. Mișcările vor veni de la sine, pe parcurs. Se mișcă foarte repede, e ca în transă, are lacrimi în ochi.

Dă tot ce poate. Își termină improvizația udă learcă de transpirație.

O liniște prelungă. Asar face un pas spre ea și vorbește.

– Charlotte, așa te cheamă, nu?

– Da.

– Tristan, tu ai înțeles intenția lui Charlotte?

– Nu chiar... Să fie vorba despre încântare? Încearcă Tristan, fără să fie foarte convins.

Asar continuă.

– Despre asta era vorba, Charlotte? Despre încântare?

– Nu, de fapt, nu m-am gândit la nimic.

– Deci e normal că nimeni n-a înțeles nimic. Următorul.

Charlotte abia își reține lacrimile. Nodul care i s-a pus deodată în gât o face să se simtă rău. Se hotărăște să nu mai meargă la cea de-a doua probă, care va avea loc mâine. E furioasă. Asar a umilit-o în fața tuturor. În timp ce se schimbă, roșcata o întreabă dacă ea e cea care dansează în clipul lui Gabriel. Charlotte nu-i răspunde. Iese din centru. Mediul ăsta al dansatorilor e insuportabil.

După ce pleacă de la centru, intră în prima patiserie și-și cumpără o *viennoiserie** cu ciocolată. Sună telefonul. Răspunde cu gura plină.

– Cine e?

* Produse de brutărie care se prepară precum pâinea sau aluatul franțuzesc, dar la care se adaugă ingrediente care le apropie de produsele de patiserie (de exemplu, *croissant*, *pain au chocolat*, *pain aux raisins*, brioșă etc.). (n.tr.)

– Aurélien. Mai știi, te-am provocat să dansezi în față la Notre-Dame.

– Ah, bună. Dar de unde ai numărul meu?

– Mi l-au dat producătorii videoclipului tău. Nu ți-am spus, dar am înființat un spațiu comunitar pentru artiști, care se află lângă Narbonne. Mi-ar plăcea să te invit acolo.

În dimineața următoare, Charlotte merge din nou la cafeneaua de la Saint-Paul. În cele din urmă, s-a hotărât să se ducă și la proba următoare. Visul pe care l-a avut azi-noapte a făcut-o să ia această hotărâre. Recitește ce a scris în carnețel: „Mă aflu într-un luminiș în mijlocul unei păduri, complet goală. Fac dragoste cu un bărbat. Nu știu cine e, dar îi recunosc mângâierile, pielea, mirosul. În timp ce mă apropii de orgasm, văd chipul lui Asar”.

În acel moment, Charlotte s-a trezit din reverie. Și-a luat imediat carnețelul pentru a-și nota visul, apoi și-a amintit de un sfat pe care i l-a dat Théa: „Când vrei să știi ce ar trebui să faci, deschide o carte la întâmplare și citește pasajul pe care ai pus degetul”.

A deschis una dintre cărțile de pe etajeră și a citit: „În acest moment, se împlinește voința bărbatului, nu voința ei”.

E timpul să meargă la cea de-a doua probă a audiției. Charlotte se simte purtată de intuiție. A devenit ca un joc. Jocul vieții.

Când ajunge în sala de dans, Asar îi surâde larg. Pare să nu aibă nimic cu ea. Charlotte își dă seama că și-a

îndreptat deodată postura. Dansatorul explică grupului exercițiul pe care îl vor face azi.

– Spre deosebire de ieri, o să vă cer să improvizați fără nicio intenție. Pentru asta, va trebui să vă folosiți de informația invizibilă din jurul vostru.

Roșcata întreabă:

– Ce e asta, informația invizibilă?

– E ceva despre care eu nu vă pot învăța.

Charlotte înțelege de ce a venit și azi. Își face încălzirea, apoi se duce la Tristan și îi cere să o lase să intre printre primii. Asar aude ce spune Charlotte.

– Nu! Charlotte, tu vei dansa când o să te anunț.

Charlotte merge să se sprijine cu spatele de bara fixată în fața oglinzilor și privește dansatorii, în timp ce aceștia își execută mișcările, unul câte unul.

– E perfect, conchide Asar. Tristan o să vă trimită rezultatele prin email.

Charlotte ridică mâna.

– Eu n-am dat proba.

Asar face o pauză, își recitește foile cu notițe.

– Tu n-are rost s-o dai.

Nu poate fi mai clar de atât, își spune Charlotte, părăsind centrul.

În mod curios, nu-i poartă pică lui Asar. E mândră că a fost acolo până la capăt. Nu e de nivelul lor, asta e. Va trebui să mai învețe.

Pe peronul metroului, se așază pe o bancă, scufundată în gânduri. Afișul de pe peretele din fața ei îi atrage atenția: „Narbonne, vacanța ta viitoare!”

În timp ce se urcă în vagon, se gândește din nou la propunerea lui Aurélien.

*Am primit semne care mi-au spus
să merg acolo.*

Rareori a pedalat Charlotte așa de repede ca să ajungă la Tom. A fost de acord să se întâlnească cu el ca să-i dea cheile. A doua zi după audiție, a sunat-o: „Înțeleg dacă nu vrei să mă vezi. Le-ai putea pune pur și simplu în cutia poștală, dar mi-ar face plăcere să te văd”.

Ea i-a propus imediat să se vadă la cafeneaua de la parterul clădirii unde e apartamentul lui.

Ajunge la intersecție cu răsuflarea tăiată. Vede de departe cum Tom intră la braserie. În timp ce deschide ușa, ea se întreabă dacă nu cumva face o greșală. Nici acum n-a reușit să-i spună nu. Asta nu înseamnă oare că face un pas înapoi? Și ce-i cu necunoscutul de care-i vorbea Stella?

Tom s-a așezat pe bancheta din moleschin roșu. Bancheta lor. Se ridică imediat ce o vede și o ia în brațe. Ea îi recunoaște parfumul, îmbrățișarea. Are impresia că între ei nu s-a produs niciodată vreo despărțire. El nu se mai oprește din vorbit. Pare fericit că o vede din nou. Face glume, ca în ziua în care s-au întâlnit prima dată, și o face să râdă.

– Trebuie să merg în seara asta la spectacolul unui prieten, i-am promis că scriu un articol despre asta. Îmi pare rău, trebuie să mă duc... De fapt, dacă ești liberă, poți să vii cu mine.

Charlotte spune da numaidecât. Se hotărăsc să meargă cu bicicleta. Când ajung în josul străzii Ménilmontant, își parchează bicicletele și urcă strada pe jos. El își pune brațul după umerii ei. Ei i-ar plăcea să oprească timpul, pentru ca acest moment să dureze pentru totdeauna. Un val de cuvinte fără șir iese din gura lui Tom. Ea nu încetează să zâmbească, aproape că o dor mușchii feței. Pe drum, el îi cumpără o clătită, într-un local în care se transmite un meci de fotbal la TV. Tom comentează meciul, se prostește. Se strâmbă și râde ca un copil. După ce își termină clătitile, continuă să meargă pe strada Ménilmontant. Tom o privește în ochi pe Charlotte.

– Am vorbit încontinuu numai despre mine. Și tu, cum îți merge? Am văzut clipul lui Domi, ești incredibilă în el. Ai mai avut vreo propunere de colaborare de atunci?

– S-ar putea spune și așa. Un dansator care conduce un centru artistic de lângă Narbonne mi-a propus să merg acolo. Vrea să lucrăm împreună, să țin cursuri de improvizație pentru elevii lui. Totul se desfășoară în aer liber. Nu primesc niciun ban, dar am cazare și masă.

– De unde a apărut tipul ăsta? Te-a văzut cum dansai în videoclip?

– Da, dar, înainte de asta, l-am întâlnit în piața Notre-Dame.

– Hîmm... în piață?

– Da, am dansat împreună, el făcea o demonstrație cu trupa lui de hip-hop.

– Și o să te duci la el?

– Încă ezit. Am primit semne care mi-au spus să merg acolo.

– Semne?

– De când ne-am despărțit, am învățat multe lucruri despre intuiția mea.

Ajung în față la Bellevilloise. Tom le arată invitația sa, de reprezentant al presei.

– Va trebui să-mi povestești despre asta.

Spectacolul a început deja. Pe scenă, un bărbat cântă la acordeon, iar o femeie interpretează o melodie a lui Edith Piaf. Cuvintele îi spun multe lui Charlotte: „Ești sub pielea mea. Nu am ce să fac, te încăpățânezi să stai acolo, am încercat din răputeri să mă desprind de tine, dar ești mereu în preajma mea”.

Charlotte se lasă purtată de muzică. Simte cum piciorul lui Tom se lipește de al ei. Speră că o va lua de mână. Simte cum o cuprinde un val de excitație, care o face să tremure. Tom se ridică și se îndepărtează ca să răspundă la telefon. Revine peste câteva minute, cu o față lipsită de expresie.

– Am uitat complet de o cină. Mă așteaptă Virginie. Suntem invitați la patronul postului TV la care lucrează ea.

Charlotte simte cum i se strânge inima. Tom nici măcar nu o îmbrățișează. Îi face semn cu mâna că o s-o sune.

*Să regăsească aceste plăceri simple:
să aprindă focul în șemineu,
să se plimbe pe câmp...*

Cele două perechi de chei sunt pe măsuta de cafea. Tom a făcut curățenie lună. A curățat chiar și pereții din baie. Stă pe canapea și îl așteaptă pe Lam, colegul de la care a închiriat, în urmă cu un an, acest apartament mobilat. N-ar trebui să întârzie. Tom privește în jur. De când s-a împăcat cu nevastă-sa, n-a mai trecut pe aici decât o dată sau de două ori, ca să-și ia niște lucruri. A pus într-o geantă de voiaj toate cărțile și hainele pe care le mai avea acolo. Locul acesta îi amintește de Charlotte. Cearșafurile sunt strânse, pilota e împăturită. Tom re trăiește toate momentele în care au făcut dragoste aici.

Cineva bate la ușă. E Lam. Trece rar prin Paris, din cauza jobului lui de reporter.

– Ia uitate, e foarte curat aici. Ai avut grijă de apartament. Păcat că pleci.

– Ai găsit alt locatar?

– Nici n-am căutat. Oricum, o să îl vând. Știi, atunci când nu sunt plecat să fac vreun reportaj, mă retrag la casa mea de la țară.

– A, vrei să îl vinzi? Aș putea fi interesat.

Lam e surprins.

– Da? Nu știam că vrei să-ți cumperi un apartament.

– Nu, dar îmi place acest apartament, m-am simțit foarte bine aici.

– Știi cum facem, Tom? Îți las o pereche de chei. Dacă te hotărăști să-l cumperi, atunci mă scutești să-l vând prin agenție.

Tom se întreabă ce i-a venit să facă această propunere. Pune în buzunar setul de chei pe care i-l întinde Lam. Își ia geanta și coboară împreună cu el, după ce încuie ușa de două ori.

Tom își ia scuterul, pe care l-a lăsat în fața blocului. Se uită în sus la micul balcon al apartamentului, apoi se uită la ceas. E timpul să-și ia fiul de la școală.

De mai bine de o săptămână, el e cel care îl ia pe Sam când iese de la ore. În această perioadă, Virginie lucrează la un proiect de amploare la televiziune și ajunge acasă seara târziu. Asta nu-l deranjează deloc pe Tom, căruia îi place să-și petreacă timpul cu fiul lui. Îi place să-l ducă la plimbare, să construiască împreună căsuțe de lemn, să se urce în copaci, să stea împreună pe iarbă. Tom și-a petrecut copilăria la țară. Trăiește cu nostalgia vieții în aer liber. Uneori, și-ar dori să regăsească aceste plăceri simple: să aprindă focul în șemineu, să se plimbe

pe câmp, să taie lemne împreună cu fiul său, așa cum făcea împreună cu tatăl lui, în copilărie.

Când ajunge în apropiere de școală, Tom intră într-o brutărie ca să-i cumpere o gustare lui Sam. Virginie l-a pus să găsească o bonă care să stea cu fiul lor în seara asta. Iar sunt invitați la cină, la patronul postului TV. Dar Tom s-a hotărât să nu meargă. Ultima dată a întârziat și i-a părut rău că a plecat de la Bellevilloise. Virginie n-a vorbit cu el toată seara. Nu s-a mișcat de lângă patron și i-a pus acestuia tot felul de întrebări despre ratingul emisiunilor, despre salariile celor mai cunoscuți prezentatori, despre ultimele achiziții în materie de filme. Nu l-a prezentat pe Tom nimănui și pe nimeni nu a interesat cine era el. A privit o bună bucată de vreme peștii exotici care se învârteau în imensul acvariu de la intrarea în această casă somptuoasă din arondismentul al opt-sprezecelea. Și a plecat atunci când toți au început să danseze.

Samuel îi sare în brațe.

– Tata, ți-am făcut un desen. Ești tu, la țară.

Tom privește foaia pe care i-a pus-o în față fiul lui.

– Și el cine e?

– E calul tău!

– Ah, bine... Dar acum n-am venit cu el, o să te duc acasă cu scuterul.

În timp ce Virginie se schimbă, Tom îi dă lui Sam să mănânce, îi face baie, îi citește o poveste ca să adoarmă.

Virginie și-a cumpărat o pereche nouă de pantofi, cu toc cui și cu talpa roșie. S-a dat cu mult parfum.

În pragul ușii, se întoarce spre Tom.

– Nu cred că mai putem continua, Tom.

Rămâne blocat pentru o clipă. Îi e greu să-și găsească cuvintele.

– Ai pe altcineva?

Ea ezită.

– Da, dar de data asta e ceva serios.

Tom rămâne fără cuvinte, în timp ce ușile ascensorului se închid în urma soției sale. Își bagă mâinile în buzunar și dă de cheile apartamentului mobilat.

*La capătul acestui drum, timpul
nu mai există.*

Charlotte deschide geamul și împinge obloanele vechi. Acestea, invadate de viță de vie, opun rezistență. Reușește în cele din urmă să le deschidă larg, până le lipește de zidul de piatră cu tencuiala căzută pe alocuri. În cameră intră mirosul începutului de primăvară la țară. Charlotte inspiră adânc și privește peisajul. Recunoaște imediat colina și lacul de la orizont. Nu visează. Ia un scaun din răchită, se așază și contemplă îndelung colina, aceeași colină pe care a văzut-o în timpul meditației. Deci fusese o viziune premonitoare. Acum, știe de ce se află aici, la Centru, lângă Aurélien. Toate lucrurile au ghidat-o spre acest loc izolat în mijlocul pustietății.

Și totuși, îi fusese dificil să plece din Paris, să renunțe la speranța de a mai merge la alte audiții. Asar nu mai dăduse niciun semn. Atunci când Aurélien i-a explicat mai în detaliu ce era Centrul și ce așteptări avea de la ea, Charlotte a auzit din nou vocea intuiției, care-i spunea să se ducă acolo. N-a mai avut nevoie să arunce moneda

rusească; i-a răspuns lui Aurélien că va ajunge la începutul primăverii.

În această dimineață, el a venit să o aștepte în gara din Narbonne. I-a recunoscut de departe capul ras și brațele cu mușchi bine definiți și acoperite de tatuaje maori. Era însoțit de Amandine, o fată drăguță de vreo 20 de ani. Aurélien a sărutat-o pe Charlotte, atingându-i colțul gurii cu buzele, ca și cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna. Charlotte uitase ce privire hipnotizantă avea Aurélien. După ce i-a aruncat valizele în portbagajul unei camionete, a pus-o să urce în față, între el și Amandine.

Au mers pe șosea timp de o oră, după care au luat-o pe un drum de pământ, pe care Aurélien îl denumise „Drumul timpului”.

– La capătul acestui drum, timpul nu mai există, spune el.

– Ce vrei să spui? Întreabă Charlotte, intrigată.

– Ai să vezi, ai să simți...

Charlotte nu știe cât timp a stat pe scaunul de răchită, privind colina. Amandine intră în cameră, Charlotte a lăsat ușa deschisă.

– Pot să intru? Ți-am adus prosoape.

– Da, sigur. Mulțumesc. Ești de mult aici, cu Aurélien?

– Am ajuns după Crăciun. Vin din Clermont-Ferrand.

– Ești prietena lui?

– Da, mă rog, una dintre prietenele lui.

– Nu ești iubita lui?

- Ba da, dar, știi, Aurélien e un electron liber...
 - ?!
 - Vii jos pentru ritualul de întâmpinare?
- Charlotte o privește întrebător pe Amandine.
- În onoarea venirii tale. Toată lumea o să fie acolo.

În sala mare, cu plafon înalt cu grinzi aparente, s-a reunit un grup de vreo treizeci de persoane, de toate vârstele. Lemnele trosnesc pe focul din șemineul înalt, făcut din piatră. Pereții văruiți emană un miros de salvie. Atmosfera e relaxată, bărbații și femeile vin spre Charlotte. Aurélien le-a arătat videoclipul lui Gabriel, așa că mulți dintre cei de acolo îl văzuseră. După ce îi servește pe toți cu suc de mere făcut în casă, acesta ia cuvântul:

- Ne-am adunat în această seară ca să-ți urăm bun venit la Centru, Charlotte. Ca să-ți sărbătorim venirea, vom interpreta în cerc un dans ancestral sacru. Înainte de a începe, aș vrea să le explic celor care participă pentru prima dată la acest ritual că acțiunea de a repeta circular aceleași mișcări simple ne permite să ne eliberăm mintea și tensiunile din corp și ne dă acces la un spațiu infinit dinăuntru nostru. Aici, la Centru, dansăm pentru a ne pune în armonie corpul, sufletul și spiritul. Asta ne permite să ne regăsim echilibrul, atât pe cel psihic, cât și pe cel fizic. Dansând astfel, în cerc, creăm o formă vie, suntem o *mandala* în mișcare.

- Și dacă greșim coregrafia? Întreabă unul dintre cei sosiți de curând la Centru.

– Faptul de a greși face parte din procesul de învățare. Greșind, învățăm să creăm.

– De ce în cerc? întreabă Charlotte.

– Cercul stă la baza tuturor lucrurilor. Toate dansurile ancestrale se făceau în cerc, peste tot în lume, din Bretania până în Turcia și Mongolia. În cerc, fiecare își are locul său. Niciun om nu e superior altuia. Cercul e simbolul infinitului, al lui *alfa* și *omega*. Am vorbit destul, să dansăm.

Charlotte și grupul ies afară. Toată lumea se adună în cerc în curtea decorată cu ghirlande luminoase. S-a făcut noapte.

Aurélien pornește muzica. Le arată cum să facă coregrafia, după bătăile percuției: pași lenți, de o simplitate copilărească. Asta o amuză pe Charlotte: ea e obișnuită cu coregrafii complicate! Are impresia că face parte dintr-un grup de elevi de școală, totul e simplu și reconfortant. Nimeni nu se compară cu nimeni. Fără competiție, fără un nivel care trebuie atins, fără așteptări. Aici nu trebuie să te străduiești să faci tot ce poți. Totul e deja făcut. Totul e perfect. La fel de simplu ca mersul, ca respirația. Să respiri în același ritm cu ceilalți, să te miști în armonie cu ceilalți, să ridici brațele odată cu ceilalți. Să rezonezi cu ei ca și cum ați fi o singură ființă. Charlotte devine conștiința mișcării. Ea e cercul.

La sfârșitul dansului, toți se iau în brațe. Charlotte n-a trăit niciodată o astfel de conexiune cu un grup de oameni, e ca o osmoză. În momentul în care Aurélien o strânge tare la piept, își dă seama că îl dorește. Parcă e vrăjită.

Să nu se aștepte decât la surprize...

Tom a cumpărat plante noi și a pus o ladă pentru compost pe balconul cu balustradă de zinc. A zugrăvit tot apartamentul. Acum o săptămână, a semnat precontractul de vânzare-cumpărare la notarul lui Lam. În trei luni, el și Virginie vor ajunge în fața judecătorului, la divorț. Vor avea cotutelă asupra lui Sam, care va sta o săptămână cu el, o săptămână cu mama lui. Tom s-a obișnuit repede cu noua lui viață de celibatar. Și-a dat seama că avea nevoie să fie singur. Desigur, s-a gândit la Charlotte. I-a tot venit s-o sune, dar s-a abținut. Postul de radio cu care colabora i-a propus un job de redactor-șef, iar el a acceptat. În mai puțin de o lună, viața lui a luat un nou curs. Să nu se aștepte decât la surprize, asta e tot ce vrea acum. A început să facă din nou jogging dimineața, în grădina Luxembourg, după care merge să bea cafea cu frișcă și să mănânce tartine la braseria de la parterul blocului în care stă. Acolo e dintotdeauna o masă de pinball și Tom mai joacă din când în când. Asta îi amintește de copilărie și de braseria din satul lui, acolo unde mergea cu bunicul.

Virginie se va muta în casa patronului postului TV la care lucrează. Au hotărât să vândă vechiul apartament. Cu partea lui din bani, Tom își va cumpăra o casă la țară și poate îi va cumpăra lui Sam un ponei, dar încă nu i-a spus nimic. În dimineața aceasta, în grădina Luxembourg, a întâlnit-o iar pe necunoscuta aceea brunetă, care i-a zâmbit săptămâna trecută. A alergat un timp în spatele ei, dar ea nu a încetinit ritmul și nici nu s-a întors.

Așezat pe bancheta din moleschin roșu, citește ziarele și, din când în când, aruncă o privire către televizorul din braserie, unde se difuzează știrile. Îi atrage atenția fotografia unei femei, care apare pe ecran. Cunoaște chipul acesta. E Stella, desigur. Tom se ridică și îl roagă pe chelner să dea mai tare sonorul: „*Nymphéa* s-a răsturnat în zorii acestei zile, fiindcă s-a apropiat prea mult de Coasta Adriatică. S-a lovit de reciful de corali de două ori. O parte a navei e sub nivelul apei. Nu se cunoaște încă numărul victimelor și nu avem informații despre violoncelista Stella Taranovsky și despre soprana Émilie Dulac, care se numără printre artiștii care luau parte la această croazieră muzicală”.

Tom e șocat de imaginea vasului răsturnat și de portretul Stellei, care-i trec prin fața ochilor fără încetare.

Totul se leagă perfect, ca o coregrafie.

Niciodată n-a avut Charlotte așa de mulți elevi. La Centru, Aurélien a amenajat o sală de dans într-un hambar; aici își ține Charlotte cursurile, de patru ori pe săptămână, la începutul după-amiezii. Nu mai predă la fel ca înainte. Nu mai are nevoie să-și stabilească dinainte programul. La începutul fiecărui curs, se lasă cuprinsă de inspirație; apoi, intuiția îi indică, pas cu pas, exercițiile zilei. E conectată în întregime la energia grupului. Uneori, chiar are impresia că cea care vorbește nu e ea. E ceva cu totul nou. Aurélien i-a explicat că a ales să facă Centrul în această regiune fiindcă aici undele telurice sunt deosebit de active. Într-adevăr, există pe pământ locuri cu un nivel înalt de energie, numite și locuri sacre, unde vibrațiile sunt atât de puternice, încât oamenii le pot simți fizic. Când a ajuns acolo, Charlotte a simțit imediat furnicături ușoare în corp. Și febra musculară îi trece mult mai repede decât atunci când era în oraș. Aurélien i-a spus că vibrațiile dintr-un loc cu un nivel înalt de energie variază în timp și spațiu. Nu e o întâmplare faptul că cei din

Antichitate își stabileau ritualurile și sărbătorile în momente precise, precum răsăritul și apusul soarelui, solstițiile și echinocțiile. Charlotte îi mărturisise lui Aurélien că se lăsase ghidată de intuiția ei atunci când se hotărâse să vină la Centru. Reacția lui a fost să-i zâmbescă; pentru el, asta era ceva evident.

– Fiindcă ți-ai ascultat din ce în ce mai mult intuiția, ți-ai sporit capacitatea de a vibra. Și, uite, aici ești în rezonanță cu energia locului. Este mai ușor să intri în contact cu propria intuiție aici, la Centru, decât într-un loc cu un nivel mai scăzut de energie. Stonehenge, Glastownbury, Chartres, Gizeh, Sedona, toate aceste locuri de pe pământ sunt ca niște zone de acupunctură ale planetei.

De când a venit aici, Charlotte nu mai are nevoie de atât de multă disciplină pentru a-și practica ritualurile. Le face în mod natural, sunt firești precum vocea din mintea ei. Totul se leagă perfect, ca o coregrafie.

Aurélien i-a cerut să danseze împreună cu el în fața grupului, în noaptea cu lună plină. S-au antrenat mai bine de o lună ca să facă *porté-uri**. E ceva nou pentru ea să exerseze un duo cu un bărbat. Au conceput împreună coregrafia. Se înțeleg fără să-și vorbească. Corpurile lor îi ghidează.

Ea se bucură că există între ei această complicitate artistică, că împărtășesc aceleași concepții.

Are încredere totală.

* Figură de dans care presupune ca unul dintre parteneri să îl ridice pe celălalt în aer, deasupra lui. (n.tr.)

Luna se reflectă în lac. Toți membrii Centrului s-au adunat în cerc pe câmp și îi așteaptă să vină. Cele patru puncte cardinale sunt marcate cu ajutorul torțelor aprinse. Charlotte și Aurélien merg în mijlocul cercului. Amandine se ocupă de muzică. Aurélien îi face cu ochiul; ea se preface că-l ignoră. Aurélien începe să vorbească.

– Pentru a celebra acest moment, a cincea lună plină a anului, Charlotte și cu mine vom interpreta în fața voastră un dans pe care l-am numit *Unitate*. Urmărindu-l, fiecare dintre voi se va simți cuprins de un val de libertate. Vă rog ca mai întâi să închideți ochii și să nu-i deschideți decât atunci când veți auzi primele note ale muzicii.

Cu frunțile lipite, unul lângă celălalt, Charlotte și Aurélien respiră încet. Apoi, cu forța brațelor, el o ridică deasupra lui. Charlotte se sprijină cu un picior pe umărul lui. Cu genunchii îndoiți, el rămâne ferm sub greutatea ei. Inima tinerei e cuprinsă de un val de căldură; îi place această senzație, ca un curent electric, care pune stăpânire pe ea. Mirosul de transpirație al lui Aurélien nu o deranjează. Se agață cu brațele de gâtul lui, tot corpul i se relaxează și se mișcă în ritmul partenerului. E ca o păpușă de cârpă, în timp ce Aurélien rămâne dur ca o piatră. Deodată, el se arcuiește, devine flexibil, elastic, anticipează și cel mai mic dezechilibru. Ea i se abandonează total. Acum, e întinsă cu fața în jos. Stă pe coapsele lui, cu mușchi bine conturați. Capul ei se sprijină de pământ. Pare moartă. Apoi, el o întoarce, o rotește, o manipulează în toate felurile. Și iată că ea revine la viață. Stă

pe capul lui, cu picioarele întinse și cu brațele larg deschise. Charlotte plutește în aer; e pe cerul înstelat.

Dansul s-a terminat, torțele au fost stinse. Mirosul de combustibil pe bază de alcool care vine de la ele îi însoțește până în casă. Amandine a rămas pe malul lacului. Stă de vorbă cu doi suedezi; se hotărăsc să facă o baie, la miezul nopții. Charlotte simte în spate prezența lui Aurélien, care o urmează până în fața camerei ei. Ezită, apoi se întoarce spre el.

– Vrei să intri?

El intră și închide ușa. Ea stă la fereastră și privește luna plină de deasupra colinei.

– Ai fost acolo sus?

– Da, bineînțeles. Când ajungi în vârful colinei, poți să vezi până foarte departe.

S-a apropiat de ea și i-a luat mâna cu un gest așa de natural încât ea nu s-a simțit deloc jenată.

Charlotte rămâne cu privirea ațintită asupra colinei.

– Ai pe cineva? o întreabă el.

Ea întoarce capul.

– Nu. De ce întrebi?

El face un pas înapoi. Stă drept și închide ochii. Corpul lui începe deodată să facă mișcări oscilatorii.

– Ce faci?

– Îmi imaginez corpul meu ca pe un pendul. Dacă se înclină în față, înseamnă da; în spate, înseamnă nu.

– Ca și cum ai da cu banul?

– Exact.

– Și de ce faci asta?

– Ca să văd dacă ar trebui să rămân cu tine la noap-
te... Corpul meu îmi spune că nu.

Aurélien vine spre ea, o strânge în brațe și o sărută
în colțul buzelor.

– Somn ușor, vise plăcute.

*Să trăiesc momentul, nimic altceva decât
momentul.*

Tom e la firma de închiriat mașini, așteaptă să primească cheile. A ales un Opel Corsa ca să ajungă la destinație. Îl roagă pe angajat să-i spună în ce direcție s-o ia spre autostrada A61.

– O să vedeți un indicator după ce treceți de primul sens giratoriu de după gară.

Tom îi mulțumește și ia liftul ca să ajungă în parcare. Mașina miroase a plastic nou. Își reglează scaunul, verifică ce este afișat pe bord, reglează oglinzile. E pregătit să meargă s-o revadă pe Charlotte.

E o căldură sufocantă, cu toate că e de-abia începutul lunii mai. Soarele bate peste volan și peste mâna lui. Ridică geamul și încearcă să pornească aerul condiționat.

Atunci când a sunat-o pe Charlotte ca să-i povestească ce i se întâmplase Stellei, nu i s-a părut că ar fi fost îngrijorată. I-a spus că violoncelista a fost dată dispărută după naufragiul vasului *Nymphéa*. A fost uimit de reacția ei; Charlotte se gândise un moment, după care spusese:

„Nu-i cazul să ne îngrijorăm, simt că Stella e în afara pericolului. O vor găsi. Acum înțeleg de ce ezita să plece în această croazieră muzicală”.

Apoi, el o întrebase cum îi merge. Ea îi vorbise de Centru și de cât de fericită era acolo. Fusese o revelație pentru ea. Apoi, în acel moment, ea îi propusese să vină să-i ia un interviu lui Aurélien, un om și un dansator extraordinar, cum rar întâlnește. Îi spusese că e sigură că o să-i placă de el și că va fi un subiect extraordinar pentru emisiunea lui de la radio. Tom nu-i spusese că acum era redactor-șef, nu-i spusese nici despre divorț, dar acceptase propunerea: va veni.

Tom verifică informațiile pe care i le dăduse Charlotte la telefon. Totul e bine. În intersecție, vede un panou pe care scrie: „Casa Centrul, Drumul Timpului”. Când va vedea vârful unei coline, va ști că a ajuns.

În mod ciudat, casa îi amintește de ferma bunicului său. Parchează mașina în curtea plină de flori sălbatice. Mirosul caprifoiului îl însoțește până la intrare. O femeie tânără, într-o rochie lejeră și cu sandale, strânge farfuriile de pe o masă mare de grădină, care e încadrată, de-o parte și de alta, de bănci din lemn neprelucrat.

– Bună ziua, spune Tom.

Femeia ridică capul. Părul îi e nearanjat. Probabil că nu are mai mult de 25 de ani.

– Salut! Ești prietenul lui Charlotte? Mi-a spus că o să ajungi azi. Ne-ai găsit ușor?

– Da, e foarte simplu. E grozav aici, îmi plac foarte mult locurile de acest fel.

– Da, e altceva față de oraș. Charlotte își ține cursul acum. Dacă vrei să mergi la ea, e în al doilea hambar, la capătul aleii de acolo. Și tu dansezi?

– Nu, eu iau interviuri dansatorilor și artiștilor.

– A, așa e. Ne-a spus Charlotte.

În drum spre hambar, Tom trece prin fața unui țarc. La umbra unui imens stejar secular se odihnesc câțiva cai. Unul dintre ei și-a pus capul după gâtul unui alt cal. Cel mai mic vine spre Tom. Își îndreaptă botul spre el, îi cere de mâncare.

– N-am nimic să-ți dau, îi spune Tom, în timp ce-l mângâie pe bot. O să mă întorc mai târziu.

Din hambar se aude muzică. Vreo treizeci de oameni sunt așezați în formă de stea. În mijlocul lor, o recunoaște pe Charlotte. Fiecare mișcare pe care o face creează un impuls care se propagă către toate colțurile stelei umane. Lui Tom i se taie respirația: e tot așa de frumos ca o coregrafie de Pina Bausch.

Charlotte îl vede și îi face cu mâna. Toți dansatorii o imită și îl salută și ei pe Tom. Muzica se oprește, iar grupul se împrăștie. Charlotte rămâne în centru. Tom se duce spre ea. O ia în brațe. E transpirată. E și mai frumoasă decât era ultima dată, când a mers cu el la Bellevilloise. Mirosul ei seamănă cu al lui; și dacă și-ar pierde vederea, tot ar putea s-o recunoască. Ea tremură un pic.

– Mă bucur că ești aici. L-ai întâlnit pe Aurélien?

– Nu, m-a întâmpinat o fată tânără.

– E Amandine, prietena lui Aurélien. Hai să-ți arăt camera ta. Cât o să stai?

– O să plec în cursul zilei de mâine.

Așezat pe un fotoliu* de piele rupt pe alocuri, Aurélien răspunde la întrebările lui Tom.

– Și cum se face că din pompier ai ajuns dansator și coregraf?

– Am mers la circ. Când lucram în subunitatea de pompieri de la Nancy, am asistat într-o seară, împreună cu trei dintre colegii mei, la un spectacol de circ. Îmi amintesc cum acrobații se aruncau în gol în fața mea, eram fascinat. După spectacol, i-am ajutat să demonteze cortul. A doua zi plecau. Am zis să fac, pentru amuzament, un salt periculos în fața acrobaților; când eram copil, mă antrenam să fac acest salt pe pat. Unul dintre tipi mi-a spus: „Vino cu noi, dacă vrei, te învățăm să faci acrobații”. A doua zi, am plecat împreună cu ei. Dezertasem, însă corpul meu era liber. Am fost acrobat la circ vreme de opt ani. Am încercat tot, tot ce am simțit că vreau să fac. Am trăit cu țigani, am învățat să citesc în palmă, să urmăresc mersul stelelor și să trăiesc momentul, nimic altceva decât momentul. Într-o zi, după ce ne instalaserăm cortul nu departe de aici, mă plimbam prin zonă și am văzut colina asta. M-am suit până în vârf. Pe când coboram de acolo, am descoperit ferma asta. Era în paragină, complet abandonată. La un notar din Nancy,

* În text: *un fauteuil club* – un fotoliu larg și adânc, din piele. (n.tr.)

mă aștepta o mică moștenire; am hotărât să cumpăr ferma și să creez Centrul.

Tom o găsește pe Charlotte în camera ei și îi pune interviul pe care l-a înregistrat. Ea nu cunoștea povestea lui Aurélien, dar își imaginase ceva de genul ăsta.

– Și tu, Charlotte, cât crezi că mai rămâi aici?

Ea se ridică.

– Vii? Hai să facem o plimbare.

– Am văzut cai, pot să urc pe unul?

– Sigur. Jos sunt căști de echitație, cizme, tot ce trebuie.

– Ai cumva niște pâine uscată, mere sau morcovi?

– Mă duc să caut.

Merg de-a lungul unui mic râu care șerpuiește printre ferigi. Fiind un călăreț excelent, Tom merge în fața lui Charlotte. De când au plecat în această plimbare, a făcut-o pe Charlotte să râdă încontinuu, ca să fie relaxată; ea nu se simte la fel de destinsă pe calul ei, care se abate des de pe cărare ca să pască. Plimbarea se termină cu puțin înainte de apusul soarelui, fiindcă cei doi cai au hotărât de capul lor să se întoarcă în grajd. Charlotte coboară de pe iapa ei. Tom rămâne în șa.

– Poți să-mi faci o poză?

Îi dă telefonul lui. Charlotte îi face poza.

– I-o trimit lui Sam. Mai demult, m-a desenat cu un cal.

– Cum e fiul tău, e bine?

– Deocamdată da. Vom vedea mai târziu cum va fi, după divorț.

Charlotte, care era preocupată să scoată șaua de pe cal, rămâne nemișcată.

– Divorțezi?

– Da, Virginie s-a mutat cu patronul postului de televiziune la care lucrează.

– Nu mi-ai spus nimic. S-a întâmplat de mult?

– De ceva timp. După ce ne-am văzut ultima dată.

Ea nu spune nimic și reușește să scoată complet șaua de pe cal.

Tom și Aurélien au băut cam mult la cină. Tom a povestit grupului despre începuturile sale la radio, despre gafele pe care le-a făcut și despre faptul că, la un moment dat, o actriță flirtase cu el în direct. Suedezii și Amandine au început să cânte, toată lumea face la fel. Atmosfera e veselă. Apoi oamenii încep să meargă la culcare, rând pe rând, iar Charlotte și Tom rămân singuri în camera cea mare.

– Poate ar trebui să mergem să dormim, spune Charlotte, terminându-și vinul.

– Nu mi-e somn.

Charlotte îl privește în ochi.

– Nici mie.

Numai tu știi ce e bine pentru tine.

Charlotte deschide ochii și se întoarce pe cealaltă parte. Alături de ea, Tom doarme cu pumnii strânși. Nu și-ar fi imaginat niciodată că va face din nou dragoste cu el. Atunci când i-a propus să vină la Centru ca să-i ia un interviu lui Aurélien, credea că se vor revedea în calitate de prieteni. Dacă s-ar fi gândit bine, însă, ar fi știut că povestea lor nu se terminase încă. În dimineața asta, își dă seama că i-a fost întotdeauna teamă că el o va părăsi. El n-o rugase decât să-i dea un pic de timp. Ea nu acceptase, îi fusese prea frică. Îndepărtarea asta fusese necesară, și pentru ea, și pentru el. Noaptea trecută, când trupurile lor se regăsiseră, totul fusese așa de simplu. Ea îi recunoscuse gesturile, mișcărilor, dar le simțea diferit de data aceasta, ca și cum ar fi făcut dragoste pentru prima dată. Atunci când ajunsese la orgasm, văzuse universul în ochii lui. Îl privește cum doarme, zâmbind în somn. Charlotte își amintește că a visat ceva azi-noapte. Era pe malul apei, cu Stella; aceasta își lua la revedere și dispărea în valuri. Charlotte ezită un moment, apoi se ridică în vârf

picioarelor, își trage pe ea cămașa lui Tom, își ia telefonul și iese din cameră. Salonul e gol și miroase a lemn, de la focul din șemineu. Toată lumea doarme. Încearcă să nu facă zgomot, pune apa la fiert și pregătește micul dejun. Telefonul mobil vibrează; pe ecran e un număr necunoscut.

– Charlotte? Sunt Stella.

– Stella? Unde ești?

– La Paris, draga mea. Tocmai am ajuns. Te sun de pe fix.

– Ce s-a întâmplat pe *Nymphéa*?

– Nu eram pe vas în momentul naufragiului, și parcă toate s-au întâmplat expres, ca să mă împiedice să ajung iar la bord. Când am plecat în excursie cu soprana Émilie Dulac, s-a stricat taxiul, n-am avut semnal la telefon... În afară de asta, nu mă simțeam bine, și atunci mi-am spus că nu trebuie să mai urc pe vas.

– Când am auzit că vasul s-a răsturnat, am simțit că nu erai în pericol.

– Văd că ți-e din ce în ce mai ușor să-ți urmezi intuiția. Apropo de asta, ce-ai mai făcut în privința „necunoscutului”?

Charlotte tace un timp, înainte să răspundă. Preferă să nu vorbească despre noaptea pe care a petrecut-o cu Tom.

– Nu știu... Vom vedea ce-mi rezervă viitorul.

– Ai înțeles, îngeraș. Numai tu știi ce e bine pentru tine.

– Pe foarte curând, Stella. Te pup.

– La revedere, draga mea.

Charlotte urcă în camera ei, ducând pe o tavă micul dejun.

– N-a mai vrut să se întoarcă pe *Nymphéa*? Întreabă Tom, uimit, cu o tartină în mână.

– Nu, și-a urmat intuiția.

– Ca tine. Mi-ai spus imediat că Stella e bine, că nu e în pericol. E incredibil cât te-ai schimbat, Charlotte. Pari mult mai liberă în interior. Am observat asta și ultima dată, la Bellevilloise. Parcă ești din ce în ce mai relaxată. Încerc să îmi dau seama acum ce șanse mai am să fiu din nou cu tine. Credeam că nu mă mai vrei...

– Nu mi-aș fi imaginat că o să fac din nou dragoste cu tine...

– Dar ți-ai imagina că te întorci cu mine la Paris azi?

Charlotte nu răspunde. Se dă jos din pat, se duce la fereastră și privește în depărtare, la colina „magică”.

– Știi, mi-e așa de bine aici... Nu pot să mă hotărăsc atât de repede...

După un moment lung de liniște, Tom spune cu blândețe:

– Înțeleg, ia-ți timp de gândire. Tot timpul de care ai nevoie.

*Un înger nu face niciodată zgomot atunci
când vine.*

A trecut o săptămână de când a plecat Tom. A sunat-o pe Charlotte de mai multe ori. Ea tot nu știe ce să facă. Un lucru e sigur: nu mai vrea să ia decizii în funcție de un bărbat. Azi, s-a hotărât să meargă până în vârful colinei magice. Aurélien i-a explicat cum; trebuie să meargă cam două ore ca să ajungă până sus. În dimineața asta, s-a trezit devreme și a verificat prognoza meteo, care anunță că va fi soare toată ziua. S-a îmbrăcat în pantaloni scurți și în picioare și-a pus bocanci de drumeție. Și-a luat un rucsac în care a pus o sticlă de apă, banane și batoane proteice.

Soarele se ridică pe cerul pastelat. Charlotte urmează indicațiile lui Aurélien. Dincolo de vii, o să găsească o cărare, apoi trebuie să traverseze o pădure, după care va ajunge la un drum marcat, care o va duce în vârf. Nu e nimeni prin preajmă. Charlotte respiră adânc. Odată ajunsă pe cărare, își găsește ritmul de mers. Face pași mari și apăsați, sprijinindu-se în călcâie. Respiră din ce în ce mai repede. Ceva se întâmplă cu ea. Tremură. Vrea să simtă

pământul sub picioare. La marginea pădurii, se oprește sub un brad. Nu visează: o voce îi spune să se descalțe. Face asta fără să stea pe gânduri, își pune bocancii în rucsac. Simte cu bucurie sub picioare relieful cărării. Deodată, simte dorința acerbă de a alerga. Și atunci plutește, se lasă dusă de vânt. Brațele ei devin frunze care zboară în vânt, tot corpul ei e un curent de aer. O adiere de vânt o poartă, ușor, foarte ușor. Dă ritmic din cap, își ondulează soldurile după cifra infinitului. Mușchiul cardiac își accelerează ritmul după cel al pulsațiilor pământului, ca și cum tot sângele din artere s-ar vărsa în interiorul ei. Charlotte e în pădure. Urlă precum o lupoaică înfometată. Topăie desculță în noroi și stropește toate plantele din jur. Din planta de la picioarele ei pornesc rădăcini care o leagă de centrul pământului. De la ea pornesc raze de lumină care urcă spre cer. E conectată cu infinitul, ea însăși e o mlădiere în afara timpului, o undă în țara viselor. Se oprește din alergat. Își regăsește suflul. A mai trăit o dată această scenă. Sau mai degrabă nu: a avut o viziune cu această scenă. În timp ce alerga pe cărarea din pădure, trăia întocmai ceea ce-și imaginase în timpul episodului de *burnout*.

Ajunge pe drumul marcat; un indicator îi spune că mai are de mers 45 de minute ca să ajungă în vârf. Se încalță din nou ca să înceapă să urce. Coasta e abruptă. Charlotte respiră din ce în ce mai greu. Aerul îi arde plămânii. Are pe frunte broboane de transpirație. Își masează soldurile ca să calmeze contracțiile mușchilor. După jumătate de oră, nu se mai gândește la nimic; se simte bine, se lasă ghidată de endorfine. Merge din ce în ce mai repede,

zărește capătul drumului, fără să știe ce e dincolo de el. În față, mai sunt câteva stânci de escaladat. Un fluture alb cu pete mov îi arată direcția. Doar câțiva pași și a ajuns, a ajuns în vârful colinei. Fluturile se învârt neîncetat în fața ei, apoi se așază pe o buturugă. Face și ea la fel, se așază pe buturugă. Își întinde picioarele; respirația îi revine la normal. În fața ei, până în depărtare, se întinde o priveliște scăldată într-o lumină aurie. Charlotte rămâne minute întregi cufundată în această imensitate. Dintr-odată, o prezență pare că o învăluie, o prezență transparentă. În jurul ei, lumina devine mai densă. Charlotte se înfioară. Simte pe spate o adiere caldă, care-i urcă până la ceafă. Se întoarce. Nu e nimeni, dar ea știe că *el* e acolo. Un înger nu face niciodată zgomot atunci când vine.

– Cine ești? Întreabă Charlotte.

– Sunt îngerul tău.

Nu îl vede, dar e perfect capabilă să-l descrie. Vibrațiile lui au aceeași frecvență precum cele ale sufletului ei. Ajunge până în cele mai mici colțuri ale ființei sale. Pare imens, chipul lui e compus din particule de lumină aflate în mișcare, ochii lui albaștri se pierd în ai ei și amândoi sunt unul singur.

– De ce ești aici?

– Mereu sunt aici, cu tine.

– Cum se face că te pot auzi?

– Eu sunt vocea din mintea ta.

– Tu ești intuiția mea?

– Sunt ce vrei tu. Sunt fluturile de pe buturugă. Sunt spiritul focului pentru Aurélien, spiritul aerului pentru Pierre, spiritul pământului pentru Théa, spiritul apei pentru Stella. Sunt musculița care te încurajează să continui. Sunt moneda rusească. Sunt, deopotrivă, exteriorul și interiorul. Sunt toate aceste semne. Sunt dansul tău.

Atunci, Charlotte înțelege că a știut dintotdeauna că *el* e alături de ea. Când era copil, îl chema atunci când urca cu teleschiul, ca s-o ajute să nu cadă.

– Da, te ajut de fiecare dată când mă chemi. Dar e necesar să mă chemi.

– Trebuie să mă întorc la Paris, la Tom?

– Îmi vezi ochii?

– Da, sunt ca ai lui Tom.

– Precum în cer, așa și pe pământ. Lumina e în materie.

Apoi, Charlotte aude o voce clară:

– Coboară!

A început să bată vântul. Charlotte a pierdut noțiunea timpului. Se hotărăște să se întoarcă.

Îngerii ne iau de mână când dansăm, ne duc cu ei în vârtejul existenței, dar rolul lor este acela de a ne readuce întotdeauna la viață.

O voce mi-a spus...

Aurélien a condus-o pe Charlotte la gara din Narbonne. Când ajung la chioșcul de ziare, îi cumpără o sticlă de apă și o revistă, apoi o însoțește pe peron.

– Acum ești pregătită...

Charlotte îl privește mirată.

– Ce vrei să spui?

– Ești pregătită să dansezi cu acel bărbat.

– Vorbești de Tom?

– Vorbesc de tine, de bărbatul din interiorul tău, de *animus*, de *yang*. L-ai cunoscut, în sfârșit. Nu-ți mai e frică de el.

TGV-ul intră în gară.

– De unde știi? Întreabă Charlotte, aproape strigând, ca să acopere zgomotul pe care îl face trenul.

– Când eram în față la Notre-Dame, o voce mi-a spus să te ajut să-l găsești... La început, am crezut că eu eram acel bărbat.

Ușile se deschid. Aurélien o ajută să urce valiza.

– Drum bun, Charlotte, îmbrățișează-l pe Tom din partea mea.

Privirea lui Aurélien se întunecă brusc. Coboară și se duce, fără să mai aștepte plecarea trenului.

Un pic nostalgică, Charlotte se așază pe locul pe care și l-a rezervat în spațiul *Zen*. Vagonul e aproape gol. Trenul pleacă. Ea închide ochii. În mai puțin de cinci ore, va regăsi orașul, cu zgomotul, poluarea, arhitectura și cafelele lui, va regăsi centrul de dans. Îl va regăsi pe Tom. E fericită.

Ajunsă la gara din Lyon, îl vede pe Tom la capătul peronului, căutând-o în mulțime și butonând telefonul. Charlotte simte cum îi vibrează telefonul în buzunar. Surâde și răspunde. Nu e el, dar Charlotte recunoaște imediat vocea care i se adresează.

– Bună, Charlotte. Sunt Asar. Una dintre dansatoarele mele, de care aveam nevoie pentru următorul meu spectacol, m-a lăsat baltă. Tristan s-a gândit numaidecât la tine. Repetițiile încep mâine. Este vorba despre câteva părți ale coregrafiei în care vei dansa împreună cu trupa și altele în care vei dansa în duet cu mine. Ești interesată?

Pe Charlotte o cuprinde o bucurie imensă.

– Bineînțeles că sunt interesată.

– N-avem mult timp la dispoziție. Sper că ești pregătită să dansezi cu mine. Unde te antrenezi de obicei?

– În mintea mea. Mă antrenez în mintea mea.

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România,
C.P. 050202.

tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro | www.blog.actsipoliton.ro